

Arrest

nr. 320 856 van 29 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 21 juni 2024 geïnterpelleerd door de politie in de vertrekhal van de luchthaven van Zaventem van waaruit hij naar Canada beweerde te willen reizen op basis van een vals Frans reisdocument.

1.2. Uit een onderzoek van de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker op 11 oktober 2022 in Duitsland geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 juni 2024 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.4. Er werd op 25 juni 2024 een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 juni 2024 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.6. Verzoeker werd op 12 juli 2024 te Berlijn overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.7. Op 22 november 2024 bood verzoeker zich opnieuw aan in België en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg de Duitse autoriteiten op 5 december 2024 opnieuw om verzoeker terug te nemen. Op 10 december 2024 verklaarden de Duitse asielinstanties zich wederom akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 januari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 9 januari 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: R.(...)

voornaam: Y.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer R.(...), Y.(...) A.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi is, diende op 2.11.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn identiteitskaart voor. Het nummer, de datum en plaats van afgifte, alsook de geldigheidsdatum zijn onleesbaar.

Verder legt de betrokkene een kopie van zijn paspoort voor met nummer 0P0219974, afgegeven op 29.12.2019 in Burundi en geldig tot 29.12.2028. Vervolgens legt de betrokkene een origineel rijbewijs voor met nummer PNC0075557, afgegeven op 12.02.2018 in Burundi.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 11.10.2022.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 04.12.2024. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt een meerderjarige tante in België te hebben met de Belgische nationaliteit. De betrokkene stelt daarnaast een meerderjarige tante in Zweden te hebben met de Zweedse nationaliteit.

De betrokkene stelt Burundi verlaten te hebben op 28.09.2022 en door Qatar naar Servië gereisd te zijn. De betrokkene stelt door Bosnië, Kroatië en andere, voor hem, onbekende landen gereisd te zijn in september of

oktober 2022 tot in Duitsland. De betrokkene stelt in oktober 2022 in Duitsland aangekomen te zijn. De Eurodacresultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken genomen werden in Duitsland op 11.10.2022. De betrokkene verklaart in Duitsland verbleven te hebben tot in juni 2024 en vervolgens naar België gereisd te zijn.

De betrokkene stelt dat hij een vlucht wilde nemen naar Canada, maar dat hij in de luchthaven werd tegengehouden met een vals paspoort en dat hij vanuit een gesloten centrum teruggestuurd werd naar Duitsland.

De betrokkene stelt in Duitsland verbleven te hebben van 12.07.2024 tot 20.11.2024. De betrokkene stelt in België aangekomen te zijn op 21.11.2024.

Op 05.12.2024 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 10.12.2024 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in de betrokkene terug te nemen.

Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Hamburg (HAM) of Berlin Brandenburg (BER).

Het eerste aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") waar de betrokkene zich na de transfer naar Duitsland moet aanmelden, bevindt zich op het volgende adres: LAB Braunschweig, Boeselagerstr. 4, 38108 Braunschweig. De betrokkene is in Duitsland gekend als: R.(...), Y.(...) A.(...), °(...)/(...), Burundi.

Daarnaast geven de Duitse de volgende aliases: R.(...), Y.(...) A.(...), °(...)/(...), Burundi; R.(...), Y.(...) A.(...), °(...)/(...), Burundi

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico

loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij hier familie heeft en het voor hem gemakkelijker is om te integreren. Hij stelt dat ze in België beter de situatie en moeilijkheden kennen van wat hij meemaakt in Burundi. Verder stelt hij dat verzoekers om internationale bescherming in België goed behandeld worden en dat hij denkt dat hij hier in betere handen is. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. De betrokkene stelt dat hij bij zijn aankomst niet goed behandeld werd en dat hij er getraumatiseerd werd. Hij stelt dat hij er werd vastgehouden en zich moest uitkleden. Verder stelt hij dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan. Hij stelt dat het daar moeilijk was en dat die behandeling vernederend was.

Eveneens stelt hij er geen kansen gehad te hebben om te studeren of te leren. Hij stelt dat de opvangcentra niet zo goed zijn en dat er veel onrust was. Hij stelt dat hij er met veel mensen samen in een kleine kamer zat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn tante de Belgische nationaliteit heeft (DVZ, vraag 21 & 23) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn tante, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige tante bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”.

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Hij stelt dat ze in België beter de situatie en moeilijkheden kennen van wat hij meemaakt in Burundi. Verder stelt hij dat verzoekers om internationale bescherming in België goed behandeld worden en dat hij denkt dat hij hier in betere handen is. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft.

Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

De betrokkene stelt dat hij in Duitsland vastgehouden werd en dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken er te geven.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Duitsland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene) door de Duitse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Duitse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

De betrokkene stelt dat hij getraumatiseerd werd door de vernederende behandeling. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Duitse instanties stemden op 15.11.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Duitsland.

Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller, Teresa Fachinger e.a., “Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2023 update, laatste update op 05.06.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terecht komen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 71).

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers’ Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 131).

De betrokkene stelt dat de opvangcentra niet zo goed zijn en dat er veel onrust was. Hij stelt dat hij er met veel mensen samen in een kleine kamer zat. Volgens het AIDA-rapport zijn er geen verzoekers om internationale bescherming die geen toegang hebben tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 149).

Er wordt verder gesteld dat er geen algemene standaard is voor initiële opvangcentra en dat de Federale Staten vaak verwijzen naar andere regulaties, zoals de algemene ‘Sanitaire plannen’ omdat zij bestaan voor andere vormen van gemeenschappelijke accommodatie (AIDA-rapport, pagina 149). Het AIDA-rapport maakt gewag van overbevolking in opvangcentra, echter stelt de betrokkene zelf opvang ontvangen te hebben. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

Het AIDA-rapport stelt dat er in de Asielwet aan de autoriteiten verplichtingen opgelegd worden om informatie aan de verzoekers mee te delen omtrent specifieke aspecten van de procedure. Ze ontvangen deze informatiesheets wanneer ze zich aanmelden bij de autoriteiten en/of bij het arriveren bij het initiële opvangcentrum. Deze informatiesheets worden voorzien in verschillende talen. Sinds het najaar van 2015

heeft de BAMF een aantal nieuwe, meer toegankelijke informatieproducten ontwikkeld, waaronder informatie op de website, folders, uitlegvideo's en een app voor nieuw aangekomen vluchtelingen. Bovendien is de mondelinge informatieverstrekking systematischer geworden door de invoering van door de staat beheerde counseling (AIDArapport, pagina 113-114).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat zijn gezondheid oké is, maar dat hij soms last heeft van stress. Hij stelt geen medicatie te nemen en geen medische opvolging te hebben. De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes." Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden. De wet bevat verder een speciale bepaling voor zwangere vrouwen en vrouwen die onlangs zijn bevallen. Zij hebben recht op 'geneeskundige en verpleegkundige hulp en ondersteuning', waaronder hulp van de verloskundige. Daarnaast bepaalt de wet dat aanvullende prestaties kunnen worden toegekend 'indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen' (AIDA-rapport, pagina 164).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, pagina 164).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten
(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Overwegende dat bij beslissing van 8/1/2025 de verwerende partij meent dat er geen aanleiding is het VIB in België te behandelen, waarop verzoekende partij aangehouden werd en overgebracht werd naar het gesloten centrum in BRUGGE.

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing dan ook imminent is en dat een gewone procedure riskeert te laat te komen.

Dat verzoekende partij nochtans recht heeft op het zien behandelen van zijn beroep op nuttige wijze.

Dat het dan ook terecht is dat verzoeker gebruik maakt van de procedure UDN nu hij vastgehouden wordt, het een verwijderingsbeslissing betreft en de uitvoering ervan imminent is.

Dat verzoekende partij eveneens beroep ten gronde aantekent tegen deze beslissing.

Dat het huidige verzoekschrift is ingediend binnen de 10 dagen vanaf deze beslissing, wat binnen de wettelijke termijn is.

Dat dit ten andere aldus aangegeven wordt bij de betekening van de bestreden beslissing : “ in het geval van deze beslissing is de termijn tien dagen” waarbij de optie “vijf dagen” doorgehaald werd.

Dat de eerdere beslissingen van weigering verblijf, bevel het grondgebied te verlaten en teruggeleiding immers uitgevoerd werden met de gedwongen overdracht van verzoekende partij aan Duitsland.

Dat minstens gesteld dient te worden dat gelet op de betekeningsacte de beroepstermijn in casu wel degelijk op 10 dagen gesteld dient te worden.

Dat rekening houdend met het feit dat de laatste dag een zondag was, de termijn verlengd werd tot de eerstvolgende maandag/werkdag.

Dat de verzoekende partij daarom duidelijk blijkt gegeven van de nodige diligentie;

Dat er daarom moet worden geoordeeld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond, zeker gelet op het feit dat de repatriëring van de verzoekende partij imminent is en er iedere dag een reservatie kan worden gemaakt, gelet op haar vrijheidsberoving.

Overwegende dat de verzoeker daarom vraagt om het huidige verzoekschrift gegrond te verklaren.

Dat er aanleiding is de beslissing bestreden bij huidig verzoekschrift te schorsen in afwachting van de annulatie ervan.

Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoekster het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad, « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure aucune décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekster in geval van overbrenging naar Duitsland een reëel risico loopt om in strijd met de artikelen 3 en 8 EVRM te worden behandeld.

Dat rekening houdend met het risico op refoulement door Duitsland naar Burundi waar verzoekende partij wenst te bevestigen dat zijn leven en fysieke integriteit in gevaar is, maakt dit een bijkomend risico uit verbonden aan de bestreden beslissing.

Dat verzoekende partij er tenslotte aan wenst te herinneren dat hij familie heeft in België.

Dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn tante, die Belgische is en haar kinderen (cfr samenstelling van gezin).

Dat verzoekende partij meent dat zij de ernstige middelen, die zij aanvoerde tegen de beslissing 26 quater op nuttige wijze kan aanvoeren.”

2.2.2. Blijkens de beschikbare gegevens werd verzoeker op 9 januari 2025 van zijn vrijheid beroofd en diezelfde dag overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge met het oog op zijn overdracht naar Duitsland. Het is dus aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, d) en 22 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van non-refoulement. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet »(CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.”(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formelemotivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend à cette adéquation, c’est-à-dire l’exactitude, l’admissibilité et les pertinence des motifs»(RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : «veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause»(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l’autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d’État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l’administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »(RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l’autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu’elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d’espèce »(RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: “1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze

aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is

hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden

kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Duitsland

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Duitsland.

Niet alleen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met recente en objectieve

informatie over het Duitse opvangstelsel, waaruit blijkt dat er systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem zijn, met een aanzienlijk tekort aan huisvesting en racistisch geweld bestaat waartegen de Duitse autoriteiten niet in staat zijn om migranten effectieve bescherming te bieden, maar heeft zij ook

gedeeltelijk het rapport AIDA –“Asylum Information Database – Country report : Germany – 2022 update, 06.04.2023”, AIDA-rapport) gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Bijgevolg kan de beslissing van de verwerende partij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Dat verzoekende partij bovendien meent dat het onterecht is dat daar waar op 10 juli 2024 een nieuw AIDA-rapport uitkomt, de verwerende partij – alhoewel zij slechts op 26 juli 2024 overgaat tot betekening van de bestreden beslissing – het niet nodig acht deze te re-evalueren in het licht van de nieuwe en meest recente officiële informatie over de situatie van verzoekers tot internationale bescherming in Duitsland.

Cfr : <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/update/10/07/2024>.

Dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid is in hoofdte van de verwerende partij.

Dat het niet opgaat te stellen dat nu het meest recente AIDA-verslag dateert van na de bestreden beslissing, dit deze beslissing niet kan aantasten.

Dat zeker rekening houdend met het aanvoeren van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en 4 Handvest, er aanleiding is een ex nunc analyse te doen.

Dat verzoekende partij wil opmerken dat het AIDA-verslag zelf aangeeft dat de situatie wel degelijk veranderde tegenover het vorige verslag van mei 2023.

Dat het volstaat het desbetreffende hoofdstuk van het verslag er op na te lezen :

<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/overview-main-changes-previous-report-update/>

Dat ook Duitsland duidelijk te kampen heeft met een toename van asielzoekers die de opvang moeilijk tot onmogelijk maakt.

Key asylum statistics: In 2023, a total of 329,120 applications for international protection were lodged in Germany, mainly by Syrians (102,930), Afghans (51,275) and Turkish nationals (61,181). This marks an important increase compared to 244,132 applications in 2022 and 190,816 applications in 2021. With the increase in applications, the number of pending cases at the BAMF has also risen significantly, with 239,614 cases as of 31 December 2023. The overall recognition rate at first instance stood at 68.6% (i.e., 21.6% refugee status, 36.2% subsidiary protection and 10.9% humanitarian protection). It reached 99.9% for Syrians, 98.7% for Afghans, but only 17.8% for Turkish nationals and 33.2% for Iraqis. Other nationalities such as Georgians, North Macedonians or Moldovans were nearly all rejected with a rejection rate around 99%. An additional 5,881 persons were granted international protection by Courts at second instance until the end of August 2023. The number of pending cases at the BAMF, which had more than doubled between the end of 2020 and 2021 from 52,056 to 108,064, increased again from 136,448 at the end of 2022 to 239,614 at the end of 2023. Until the end of August 2023, the rate of successful appeals has dropped from 37% to approx. 25 % in merit decisions

Dat de neveneffecten van deze toevloed echter eveneens gevolgen hebben op de erkenningsgraad die met 12 % verminderde!

Dat bovendien de Duitse autoriteiten weinig of geen aandacht schijnen te besteden aan de Burundese vluchtelingen.

Dat daarnaast verzoekende partij de aandacht wenst te trekken op een belangrijke wetgevende verandering in Duitsland, te weten de “Rückführungsverbesserungsgesetz” hetzij de “ Act to Improve Removals (Rückführungsverbesserungsgesetz)

The Act on the Improvement of Removals was introduced by the coalition government in October 2023 and voted through parliament on 18 January 2024.[7] It has various implications for asylum seekers and beneficiaries of international protection, e.g., concerning detention, asylum seekers benefits or the right to work. However, given that this law only enters into force in 2024, these measures will generally not be discussed in detail in the sections of the report.”

Dat het duidelijk moge zijn dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het feit dat het AIDA-verslag update 2024 nog niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Dat het wetsontwerp van deze wetgeving dateert van half 2023 en de wet zelf aangenomen werd in het Duitse parlement in januari 2024, zijnde lang voor de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid acht dient te hebben voor de werkelijke situatie in Duitsland en zich niet kan vergenoegen enkel en alleen rekening te houden met de Aida-verslagen, nu de updates daarvan gewoonlijk slechts tussenkomen met tussenpauzes van meer dan een jaar.

Dat met name deze nieuwe en voorgenomen wetgeving reeds voor zij aangenomen werd gekritiseerd werd door het Duitse mensenrechteninstituut dat stelde dat de mensenrechten van vluchtelingen aldus geschonden zouden worden :

<https://www.institut-fuer-menschenrechte.de/im-fokus/eu-asylreform-menschenrechte-gefluechteter-gefaehrdet> EU-Asylreform: Menschenrechte Geflüchteter gefährdet

Dat de wijzigingen door de Rückführungsverbesserungsgesetz niet miniem kunnen genoemd worden blijkt uit het overzicht :

Asylum Procedure

- Act on the acceleration of asylum court proceedings and asylum procedures. The reform entered into force on 1 January 2023. The most important changes of the reform include:
 - o The introduction of independent counselling for asylum seekers, instead of the state-run counselling which was introduced in 2019 (see Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR).

- o Changes to the rules for personal interviews: an additional ground for dispensing with the interview was introduced when the BAMF is of the opinion that the foreigner is unable to attend a hearing due to permanent circumstances beyond their control and the possibility of conducting video interviews (see Personal interview)
- o The provisions on time limits for the asylum procedure were changed in order to closely mirror the relevant provisions of the EU Asylum Procedure Directive (see Regular procedure – General (scope, time limits))
- o A change in the rules for onward appeals (Revision) to the Federal Administrative Court, according to which the latter can now also adjudicate on the facts of the case, rather than merely on points of law (see Regular procedure – Onward appeal(s)).
- o Complete revision of the grounds for cessation of the residence permit and substantial amendments to the grounds of revocation of the residence permit (see Cessation and review of protection status).
- o In contrast to the rules introduced by the legal reform concerning independent counselling, the Highest Administrative Court decided in March 2023 that local authorities are not required to provide regular access for NGOs and welfare associations to reception centres.[8] Only where independent counselling is explicitly requested by the applicant, must access be granted. The repercussions of this and whether this leads to more difficulties in accessing legal aid need to be examined in practice. In general, the introduction of independent counselling falls short of its goals due to delays in implementation, practical obstacles for NGOs to access the arrival centres, insufficient funding for 2023 and 2024 and lack of reliable long-term funding strategies from the state (see Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR).
- Continued reading out of mobile devices in asylum procedures: The Act to Improve Removals introduced a new norm that allows the authorities to read out mobile devices. Legal scholars criticise the provision as unconstitutional and the Federal Administrative Court has already emphasised that it must be applied only ultima ratio (see Lodging the application).
- Increased border controls and suspected illegal push backs: The Federal Government has introduced further 'temporary' stationary border controls on the borders with Poland, the Czech Republic and Switzerland during 2023. They have regularly been prolonged and are still in place. With these increased border controls, a significant decrease in asylum claims on the border has been observed while the number of people arriving is further increasing. Some stakeholders suspect illegal push backs by the Federal Police (see Access to the territory and push backs).
- Breaches of church asylum: In light of a hardening political climate, the authorities have breached into church premises where persons were housed in the context of church asylum in 2023. Due to strong protests, they however did ultimately not transfer the asylum seekers concerned (see Dublin – Procedure).
- Humanitarian admission programme for Afghan nationals: On 17 October 2022, the Federal Government launched a federal admissions programme which had been announced in the coalition agreement of 2021.[9] Following false accusations of misuse, the admission programme was put on hold in March 2023. It was resumed in June 2023, but a new screening mechanism was introduced which includes data checks and specific security interviews (see Differential treatment of specific nationalities in the procedure). NGOs criticise that the temporary suspension and the introduction of the additional screening procedure caused further delays and that the programme does not live up to the originally envisaged admission scheme.

(...)

Dat uit het AIDA-verslag 2024 blijkt dat de voorwaarden voor opvang verschillend zijn tegenover het verslag 2023, dat deze inderdaad verslechterden, wat verzoeker ten andere aankaartte !

Reception conditions

- Reintroduction of emergency shelters: Due to the increasing arrivals of protection seekers, several municipalities, especially larger cities, have had to reintroduce emergency shelters. Without any change in 2023, especially in larger cities, exhibition grounds and/or made-up tent facilities are used to host asylum seekers. The conditions in these emergency shelters are below standards. Housing and its financing have been subject to a heated debate between the Federal Government and the Federal States driven by a specific political climate. The Federal Government plans to provide EUR 1,3 billion in 2024 for housing to the Federal States (see Types of accommodation).
- Overcrowding in arrival and reception centres: As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are heavily overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult. Especially children do not receive adequate assistance in mass accommodations. According to the Federal Government, this backlog is supposedly made up for (see Conditions in reception facilities).
- Integration courses: Since the beginning of 2023, all asylum seekers, no matter their nationality, are now eligible to participate in integration courses.
- Asylum seekers benefits (see Criteria and restrictions to access reception conditions):
 - o The amount of benefits and its issuance in cash has been heavily debated during the course of 2023. To reduce alleged 'pull factors', the Federal States have decided in a political agreement to introduce the so-called Bezahlkarte ('payment card') for asylum seekers in 2024.[13] At first glance, this card is supposed to function as any other debit card – asylum seekers can pay 'normally' at any card payment terminal in

restaurants or supermarkets. However, transfers from card to card or to foreign countries should not be possible and cash withdrawal is limited.[14]

o The Act to Improve Removals entails an extension of the timeframe within which asylum seekers receive only the reduced asylum seekers benefits to 36 months instead of 18 months.

- Access to the labour market: With the Act to Improve Removals, asylum seekers living inside reception centres should already be able to work after six months, compared to nine months previously. Work permits for those living outside reception centres should not be dependent upon the discretion of the authorities but in all cases be allowed after three months. Asylum seekers with a tolerated stay should be able to work after six months – independent of the discretion of the authorities (see Access to the labour market).

- Jurisprudence on reception conditions: Following a decision by the Federal Constitutional Court, single adults who live in mass accommodation centres and those who live in private housing shall now receive the same amount of financial social benefits. Prior to the judgement it was assumed by the authorities that those who live in mass accommodations economise together and therefore require less financial benefits.[15] Although the necessary corresponding legislation has not been passed yet, single adults living inside and outside accommodation centres now receive the same amount of asylum seekers benefits (see Forms and levels of material reception conditions). In February 2022 the Higher Court of Baden-Wuerttemberg ruled that private rooms in mass accommodation centres are protected under the German Constitution and that consequently any entry and raids by security personnel must be regulated by law and justified in the individual case.[16] In June 2023, however, the Federal Administrative Court restricted this right of inviolability of the home again and regarded searches by security personnel as permissible.[17] According to another Court ruling in 2023, asylum seekers benefits can be reduced or withdrawn when the asylum seeker violates its residence obligation[18] (see Physical security).

Overwegende dat verzoekende partij wil opmerken dat hij wel degelijk aangaf dat de opvang in Duitsland beneden standaard was.

Dat verzoeker aangaf dat hij niet terugwilde naar Duitsland omdat hij er niet goed behandeld werd en getraumatiseerd werd. Hij gaf eveneens aan dat hij geen kansen kreeg om te leren, te studeren.

Dat deze situatie thans in het AIDA verslag update 2024 bevestigd wordt.

Dat de situatie van overbevolking ook de kleinere steden en centra treft ;

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia,[14] as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria[15] and Aachen in North Rhine-Westphalia[16] but also big municipalities like Berlin[17] and Hamburg[18] face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/housing/conditions-reception-facilities/>

Dat volgens de laatste informatie niet alleen er een probleem is van beschikbare plaatsen, doch ook van fysiek en mentaal welzijn !

According to the administration of Berlin, 10,000 additional places were required in 2022.[20] At the end of September 2023, the senate administration of Berlin spoke again of 8,000 more required places until the end of 2023.[21] Those necessary places are to be created in gymnasiums, hotels, exhibitions halls and through further usage of the old airport Tegel. In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions.[22] However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, is the usage of sport halls.[23] Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers.[24] Although this practice is very costly, it is preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers,[25] they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties.[26] The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role.[27] After months of conflict, the Federal government and the Federal States have agreed in November 2023 – next to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government.[28]

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.[29] Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Köngisteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023.[30] In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update).[31] One partitioned area on such a tent is in general shared by eight

people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves.[32] Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere.[33] Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary and local authorities have organised lightweight building constructions which should serve until mid-2024.[34] Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.[35]

In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration,[36] lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm.[37] A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin.[38] In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel.[39] The backlog of registrations all over Germany has supposedly been caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.[40]

More generally, studies published in 2020 have come to the conclusion that the accommodation in initial reception centres infringes upon children's rights and constitutes a danger to their mental health. The spatial confinement, the experience of violence and removals, as well as the permanent uncertainty cause psychological stress and have a negative impact on children.[41] Health care and psychosocial support provided for young refugees in the mass accommodations were described as worryingly inadequate for most of the facilities.[42] The study of PROASYL and the Refugee Council Berlin support these findings. According to the study of 2022, especially the access to health care, access to adequate hygienic and other products such as strollers for toddlers are scarce.[43]

The NGO 'Ärzte der Welt' (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as 'morbid' and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility.[44]

Situation in collective accommodation centres and decentralised housing

Following the initial reception period, asylum seekers are supposed to be sent to a collective accommodation centre within the same Federal State. However, responsibility for housing at this stage of the procedure often lies with the municipalities and many different forms of accommodation have been established. On the local level, accommodation may still consist of collective housing in former army barracks, in (formerly empty) apartment blocks or in housing containers. At the same time, many municipalities have dissolved collective accommodation centres from the 1990s onwards and are now permitting asylum seekers to rent an apartment on the housing market or in council housing. As mentioned in Types of accommodation, decentralised accommodation is more common in some regions than in others, so whether asylum seekers are housed in collective accommodation or in apartments depends heavily on the situation of the municipalities.

Studies have repeatedly shown that living conditions of asylum seekers differ considerably between regions and sometimes even within the same town.[45] For example, some municipalities have a policy of generally allowing asylum seekers to live in apartments, which they have to find and rent on their own. In some areas, this is almost impossible in practice for many asylum seekers, since rents are unaffordable in privately owned apartments and space in council housing is extremely limited. This may lead to a situation in which asylum seekers have to stay in collective accommodation centres although they are technically not required to do so. Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations).[46] Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as 'camps' by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.[47]

Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.[48] According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.[49] In Lower-Saxony for example, one protection seeker reports that the food was insufficient and inadequate especially for his special needs due to his cancer disease.[50] In one accommodation centre in Rhineland-Palatinate it has further been reported that the lightweight construction of the accommodation centre alongside with the asphalted surrounding without any shadow in summer the accommodation centre becomes nearly uninhabitably warm.[51]

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school.[52]

Additionally, criticism has been raised in the last years against restrictive house rules. Already in 2018 the German Institute for Human Rights published an analysis of common house rules in accommodation facilities and plead that the right to privacy under Art. 13 (1) of the German Constitution applies to collective accommodations and that therefore security personnel cannot unreasonably enter the private rooms.[53] In 2022 the Higher Administrative Court Baden-Wuerttemberg agreed with the position. It decided that indeed private rooms in collective accommodations are protected under Art. 13 (1) of the German Constitution checks of private rooms therefore need to be regulated by law and justified, which is not the case if house rules generally allow for security personnel to enter private rooms.[54] In June 2023, however, the Federal Administrative Court restricted this protection again.[55] The Court considered the broad access and control rights of the security staff to be permissible under fundamental rights. However, these restrictions would have to be regulated by law.

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. However, there is currently a lack of volunteers, which on top often feel left alone with their work.[56]

Physical security

In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. According to preliminary police statistics up to October 2023 30 attacks on accommodation centres were reported, compared to 65 in 2022, 61 in 2021, 84 in 2020 and 128 in 2019. In addition, 167 attacks on individual asylum seekers or refugees were recorded in 2021 (1,606 in 2020). Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.[57]

An increase of attacks in general is still visible.[58] Although the number of attacks on accommodation centres has lowered, the attacks on migrants, asylum seekers and refugees has risen from 1,371 in 2022 to 1,515 in 2023.[59]

In many facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children.[60] To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years.[61] Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts.[62] Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel. Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection programmes, minimum standards for health care especially for vulnerable groups and the abandonment of big collective accommodation centres.[63]

Fences are used around premises, particularly for large-scale centres, former industrial buildings or former army barracks.

In some facilities asylum seekers have to report to staff upon leaving and upon return. Visitors have to report to staff and there are only limited visiting hours. In some cases, no overnight stays are allowed for visitors, even for spouses.[64]

Duration of stay

The duration of stay in initial reception centres has been generally set at a maximum of 18 months following the reform in 2019 (see Freedom of movement). Following the initial reception period, a stay in other collective accommodation centres is also obligatory, until a final decision on the asylum application is reached.[65] This often takes several years since the obligation applies to appeal procedures as well. In addition, people whose asylum applications have been rejected are now obliged to stay in collective accommodation centres as long as their stay is 'tolerated'.[66] It has been argued that a stay in collective accommodation which lasts several years increases health risks, especially with regard to mental health disorders.[67]

Dat niet alleen blijkt dat de opvangcondities verslechterden, doch dat bovendien de fysieke veiligheid in het gedrang komt.

Dat ook de mentale gezondheid problematisch riskeert te worden door het verblijf in de opvangcentra.

Overwegende dat zelfs indien enkel rekening zou moeten gehouden worden met het AIDA-rapport update 2023 – zoals verwerende partij doet – quod certe non – dan nog is het duidelijk dat niet met alle elementen rekening gehouden werd.

De bestreden beslissing minimaliseert de gevolgen van de limiet van bewegingsvrijheid die een “residenzpflicht” is en zwijgt in dit verband over de moeilijkheden die worden veroorzaakt door de reiskosten, die een obstakel vormen voor de bewegingsvrijheid:

“For example, the authorities provide asylum seekers in the AnKER centres with subsidised public transport tickets. However, residents in accommodation centres attached to AnKER centre (Dependancen) located outside the municipality of the competent AnKER centre – e.g. Schwandorf, located 38km from Regensburg, or Garmisch, located 90km away from Munich – are only provided with public transport tickets to travel to the competent AnKER centre for official appointments such as interviews with the BAMF. Applicants have to cover their own travel costs for any other appointments, including meetings with NGOs or doctors, that are not present in Dependancen. The set-up and location of the Dependancen therefore poses an additional barrier to asylum seekers’ access to essential services.³³⁰ In most Federal States, applicants need a special permission to travel to other parts of the state or to other parts of Germany (see Residenzpflicht above)”. (p. 125)

“Following an initial period in a reception centre, asylum seekers are usually referred to accommodation centres or apartments in other places of residence (see Types of Accommodation). Some of these accommodation centres are located in remote areas without proper access by means of public transport. If the place of residence is located far away from the next town, travel costs to get there may also pose a serious problem in practice, since these costs would only be covered from public funds in exceptional cases. Accordingly, access to NGOs can be severely restricted under such circumstances”. (p. 102)

Overwegende dat het dan ook duidelijk is dat in tegenstelling tot het vorige AIDA-rapport zowel voor wat betreft de registratie van de verzoeken tot internationale bescherming - die ernstige vertragingen kennen – waardoor ook het recht op opvang vertraagd wordt – maar ook de algemene opvangomstandigheden in legio regio’s meer dan te wensen overlaten.

Dat verzoeker eraan wil herinneren dat hij deze problemen aankaarte !

Dat ook na zijn eerste gedwongen terugkeer verzoeker niet de nodige opvang, die aan de minimale standaarden beantwoordt.

Ook in het AIDA verslag – versie 2023- werden ten andere de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland herinnerd. Deze tekortkomingen zijn door de massale instroom van migranten veroorzaakt. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

“Neither refugees nor beneficiaries of subsidiary protection are obliged to stay in reception centres or other forms of collective accommodation centres. However, in many places, particularly in the big cities, it often proves very difficult for beneficiaries to find apartments after they have been granted protection status. In 2022 it became even more difficult to find apartments. The reasons are numerous. The general housing situation in Germany is very tense; according to a study, Germany will be lacking more than 700,000 apartments in 2023.¹²⁶⁸ According to the Heinrich Boeckler Foundation, the lack of low-cost units is even higher.¹²⁶⁹

Additionally, beneficiaries of international protection face discrimination on the regular job market or scepticism if the landlords hear that the rent is paid by the

Social Welfare Office.¹²⁷⁰ Infomigrants has collected a series of reports on the current situation of housing for beneficiaries of international protection.¹²⁷¹ As a consequence, it has been reported that many beneficiaries stay in collective accommodation centres for long periods. This can pose a problem for municipalities since it is not clear on which legal basis they are staying in those centres and which institution has to cover the costs.

No recent statistics or studies on the housing situation of refugees are available. According to a representative study published in 2020, 83% of persons with a protection status who had come to Germany as asylum seekers between 2013 and the end of January 2016 were living in ‘individual accommodation’ (i.e. not in collective accommodation centres).¹²⁷³

Some detailed figures are available for the Federal State of Bavaria: In 2022, 20.2% of persons living in collective accommodation centres in March 2022 were considered to be ‘false occupants’ (Fehlbeleger), which is the bureaucratic term for persons who are allowed to leave the centres, but have not found an apartment yet. Out of the 36,835 persons living in decentralised accommodation, 25.6% are ‘false occupants’ (i.e. 9,429 persons)

A study by the Federal Institute for Research on Building, Urban Affairs and Spatial Development published in October 2017 deals inter alia with the housing situation of beneficiaries of international protection in 10 municipalities throughout Germany. More recent studies are not available, but the issues in practice remain. The main findings of this study include the following:

“Integration into the housing market does not equal integration into society: In municipalities in which the placement of refugees in the regular housing market succeeds, there is often a lack of prospects for suitable jobs and training positions. In addition, it is difficult for refugees to overcome distances to integration courses, doctors, shopping facilities and friends, as they are dependent on public transport, which has shortcomings in

rural regions. These factors complicate the sustainable integration of refugees into society... A tense housing market situation impedes the integration of refugees on the housing market: In large cities and university cities with tense housing markets, many refugees live in emergency and collective accommodation with no quality of living for long periods of time. The integration into the housing market is only successful to a certain extent and the construction of new social housing is progressing slowly. In many cities, the fluctuation reserves of the housing market are exhausted and the bottlenecks in part lead to a "black market" for finding accommodation in certain areas...

Placement in flats is not generally better than housing in collective accommodation: The decentralised accommodation of refugees in flats contributes particularly to the integration into the housing market if the refugees can take over the rental agreements. In practice, it is not always an improvement over placement in collective accommodation. In some places the flats are occupied by many people who have not chosen to share rooms, bathroom and kitchen. The living standard is sometimes lower than in small hostels and privacy is severely limited". (pp. 201-202)

"Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

While occupancy rates have improved in recent years, some aspects of collective accommodation centres continue to be identified as problematic by asylum seekers and NGOs. Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.³⁶¹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school.

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. A lack of communication between authorities and NGOs and/or volunteers has also been flagged problematic" (p. 135).

Deze tekortkomingen worden opnieuw benadrukt in de meest recente objectieve informatie die beschikbaar is en de bronnen die in het Aida-rapport worden genoemd.

Door een grote toestroom van internationale bescherming zoekers, met name als gevolg van de oorlog in Rusland en Oekraïne, zijn de opvangomstandigheden verslechterd, zo blijkt uit het

AIDA-rapport 2023 :

"Food is supplied in the initial reception centres and is usually served in canteens on the premises of the centres. In general, two or more menus are on offer for lunch and the management of the catering facilities tries to ensure that specific food is provided with regard to religious sentiments. Some, but not all initial reception centres also have shared kitchen space which enables asylum seekers to cook their own food; in AnKER centres, for instance, cooking is not allowed. Refrigerators for the use of asylum seekers are available in some initial reception centres, but this seems to be the exception. In some centres, the management does not allow hot water boilers for asylum seekers as this would be forbidden by fire regulations.

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. Small cities like Herzogenrath in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine- Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg⁸⁰⁸ face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 99% percent of the reception capacities were occupied at the end of September 2022. In Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern and Lower Saxony 80% are currently occupied. According to the administration of Berlin 10,000 additional places are required, 3,200 shall be built as emergency shelters in tents on the territory of the former airport Berlin-Tegel. Also the local administration of Augsburg, Bavaria claims that nearly all of the 67 accommodation centres are occupied and that the city is considering using sports facilities of local schools as emergency shelters. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. According to the Minister of North Rhine-Westphalia, the statement of the Federal government that 4.000 federal properties shall be made available for additional accommodation facilities is

misleading, since most of these properties are farmland and thus not suitable for quick usage. In North Rhine- Westphalia, only 3 out of 39 proposed facilities by the Federal government are suitable for accommodating people.

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding. Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the "Königssteiner Schlüssel" to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid- 19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021

Update).

Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to

take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution seems to be again only temporary since the exhibition grounds are only available until the end of January. The local authorities hope that the infrastructure in the tents will be repaired by that time." (pp. 131-133)

Het AIDA-rapport 2023 geeft ook aan dat het recht op kosteloze rechtsbijstand beperkt is, zodat aanvragers van internationale bescherming zelden worden bijgestaan tijdens hun verhoor:

Legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage. Consequently, asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview. (p. 46)

Voor de rest van de procedure kunnen aanvragers van bescherming kosteloze rechtsbijstand krijgen, maar de toekenning van deze bijstand is voorwaardelijk:

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This 'merits test' is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings.

Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time

so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. Thus, specialising only on asylum is generally supposed to be difficult for law firms. Most specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with clients. (p. 47)

Uit een persartikel met als titel "Comment l'Allemagne accueille ses migrants" blijkt het ook dat:

" Les infrastructures allemandes destinées à loger les demandeurs d'asile sont à bout

de souffle et les conditions se détériorent dans les centres d'accueil pour réfugiés qui sont surpeuplés. Une fois qu'ils ont rempli le formulaire de demande d'asile, les nouveaux migrants doivent séjourner pendant une durée maximale de trois mois dans un centre d'accueil temporaire. Ensuite, ils sont censés être transférés dans un centre d'hébergement prévu pour des séjours plus longs ou dans un appartement privé, selon les États. Or, à cause de la pénurie de logements de ce type, les migrants doivent rester plus longtemps dans des centres d'accueil temporaires de plus en plus surpeuplés » (CatherinStupp, « L'Allemagne peine à loger un nombre croissant de demandeurs d'asile »).

Verder, stelt de verwerende partij stelt dat het van het AIDA rapport blijkt dat de verzoekers

voor internationale bescherming wel problemen ervaren om toegang te hebben tot gezondheidszorg maar dat dit niet "dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duistland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben." (zie bestreden beslissing).

Wat betreft de toegang tot medische zorgen, stelt de AIDA-rapport 2023 echter vast dat:

"The law restricts health care for asylum seekers to instances "of acute diseases or pain", in which "necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses." Furthermore, vaccination and "necessary preventive medical check-ups" shall be provided. The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently

given birth. They are entitled to “medical and nursing help and support”, including midwife assistance. In addition, the law states that further benefits can be granted “if they are indispensable in an individual case to secure health”. The term “necessary treatment” within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to “emergency care” since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well.³⁹⁰ There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only “elementary” or “vital” medical care would be covered by the law.³⁹¹ Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled

to treatment, if it is indispensable to secure health pursuant to Section 6(1) of the Asylum

Seekers’ Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this

provision must be interpreted broadly in accordance with the constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance. A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.” (pp. 97-98).

Het AIDA-rapport 2023 wijst er ook op dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers in Duitsland ingewikkelder is geworden:

Access to the labour market for asylum seekers has been subject to further restrictions in recent years. The applicable legislation was amended again in 2019 by the Skilled Workers’ Immigration Act (Fachkräfteeinwanderungsgesetz) which entered into force in March 2020. As a result, the regulatory system has become more restrictive and complex. Prior to March 2020, asylum seekers were barred from access to employment as long as they were under an obligation to stay in an initial reception centre. Outside these centres, they could be permitted to take up employment after having stayed in the federal territory for 3 months. (p. 136)

On top of the restrictions mentioned above, there are additional limitations to the access to the labour market in practice. Firstly, asylum seekers have to apply for an employment permit each time they want to take up employment. To that end, they have to prove that there is a “concrete” job offer, i.e. an employer has to declare that the asylum seeker will be employed in case the employment permit is granted, and a detailed job description must be shared with the authorities.

Secondly, employment is only granted upon approval of the Federal Employment Agency. There are a few exceptions to this rule, e.g. for internships and vocational training. Such approval depends inter alia on a “review of labour conditions”, i.e. an examination of whether labour rights are complied with and whether wages correspond to regional standards.

The so called “priority review” which was previously applied in practice and which consisted in checking whether another job-seeker would be more suited for the position (i.e. German citizens or foreigners with a more secured residence permit) has been abandoned following the 2020 reform.

Recent statistics on the number of employed and unemployed asylum seekers are not available. Available statistics from the Employment Agency include the number of unemployed persons per nationality, without distinguishing on the basis of legal status. However, an analysis by the Institute for Employment Research finds that persons with a nationality of the main countries of origin of refugees and asylum seekers have been more severely impacted by the effects of Covid-19 than German or EU nationals. Unemployment has risen to a much higher degree for this group in 2020, and they were more likely affected by short-time work schemes. (pp. 137-138)

Daarnaast getuigen verschillende persartikelen, maar ook rapporten van NGOs, van de slechte behandeling van migranten op het Duitse grondgebied:

- « German police registered a total of 609 attacks on asylum-seekers and refugees during the first half of 2019, according to the Neue Osnabrücker Zeitung. The newspaper cited an answer given by the German federal government in response to a question by the parliamentary group of the Left party. The crimes ranged from verbal insult and harassment to arson and dangerous bodily harm.” (DW, “Germany: Over 600 attacks on refugees in first half of 2019”, 5 september 2019, beschikbaar op <https://www.dw.com/en/germany-over-600-attacks-on-refugees-in-first-half-of->

2019/a-50296504).

- « Attacks on refugees, asylum seekers and those providing them with assistance, remained a matter of concern. In the first half of 2019, police recorded 609 attacks on refugees and asylum seekers, 60 attacks on refugee shelters, and 42 attacks against relief organizations and volunteers. Police authorities attributed the overwhelming majority of these attacks to perpetrators with a "right wing motivation." HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>,)

□ « Bien qu'elles aient été moins nombreuses que les années précédentes, les attaques visant les réfugiés et les demandeurs d'asile restent préoccupantes. Au cours du premier semestre de 2018, la police a enregistré 627 agressions à l'encontre de réfugiés et de demandeurs d'asile en dehors de chez eux, et 77 attaques visant des foyers d'accueil de réfugiés.

Les manifestations xénophobes organisées en août dans la ville de Chemnitz, déclenchées par le meurtre d'un Allemand qui aurait été commis par deux ressortissants étrangers et qui a été exploité par l'extrême droite, ont été le théâtre de violences, notamment d'attaques contre des personnes perçues comme étant « non allemandes » Human Rights Watch, « Allemagne – Evénements de 2018 – Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/country-chapters/326081>):

- « Often enough, the rejection of Islam manifests itself in the form of vandalism or violence. Statistics from the German Interior Ministry show there were at least 950 attacks on Muslims and mosques last year. That includes hate speech in the internet, but also threatening letters and Nazi symbols or slogans daubed on buildings. In almost all of these cases, it is assumed that the perpetrators had right-wing extremist motives. Many Germans make little effort to differentiate between Islam and Islamism. Muslims are constantly under pressure to justify themselves, even if they have fully integrated into German society. That, too, leads to a situation in Germany in which many feel like the country that they call home is being taken away from them. The fear in Hanan Kayed swells again after every single terrorist attack - each time a self-proclaimed Islamic State stooge shoots or stabs people - or drives a semi-truck into a crowd. When that happens, she says, she would rather just curl up into a ball and stay in her apartment until things have quieted down." (The Spiegel, "The Changing Face of the Country", 19 avril 2018, beschikbaar op <https://www.spiegel.de/international/germany/germany-and-immigration-the-changing-face-of-the-country-a-1203143.html>).

- « Selon la fondation de lutte contre le racisme et l'antisémitisme Amadeu Antonio, les chiffres réels seraient toutefois bien plus importants. L'organisation estime que de nombreux cas n'ont pas été enregistrés et que d'autres ont été mal catégorisés par la police, faussant ainsi les statistiques.

Ce constat est partagé par l'ONG d'aide aux migrants Pro Asyl, dont les bases de données montrent des écarts considérables avec les statistiques officielles.

Si la tendance générale est à la baisse, le nombre d'actes violents est resté quasiment aussi élevé qu'en 2020. Plus de 200 agressions physiques et attaques contre des centres d'accueil ont été commises l'an dernier.

Dans la plupart des cas, les demandeurs d'asile ont été attaqués alors qu'ils se trouvaient à l'extérieur de leur centre. Certains agresseurs ont eu recours à des explosifs, à des armes ou ont provoqué des incendies. Plus de 150 personnes ont été blessées dans ces attaques, selon le ministère de l'Intérieur. Dans le même temps, les autorités ont enregistré une vingtaine d'agressions contre des organisations d'aide aux migrants et leurs bénévoles l'an dernier. » (<https://www.infomigrants.net/fr/post/38779/allemande--le-nombre-dagressions-de-demandeurs-dasile-en-baisse-en-2021>)

□ « Les attaques contre les abris de réfugiés en Allemagne ont considérablement augmenté ces derniers mois, selon la réponse du gouvernement à une question parlementaire du parti d'opposition Die Linke.

Au cours des deuxième et troisième trimestres de cette année, 46 attaques de ce type ont été signalées dans tout le pays, bien plus qu'au cours de la même période les deux années précédentes.

D'avril à juin, les autorités ont enregistré 33 faits à motivation politique lors desquels "l'hébergement lui-même a été la scène du crime ou la cible directe de l'attaque". Treize autres cas ont été recensés de juillet à septembre.

Le gouvernement allemand a indiqué avoir enregistré 36 attaques au total au cours des deuxième et troisième trimestres de 2021, et 39 en 2020.

L'année dernière, 70 attaques contre des refuges pour demandeurs d'asile ont été comptabilisées. Ce nombre devrait être dépassé d'ici la fin de l'année.

L'ampleur du phénomène reste cependant loin de l'apogée de violence observée en 2015, lorsque plus de 1.000 attaques contre des logements de réfugiés avaient été recensées dans toute l'Allemagne. » (Rtbf info, "Les attaques Les attaques contre les abris pour réfugiés se multiplient en Allemagne", 08.11.2022, disponible sur : <https://www.rtbf.be/article/les-attaques-contre-les-abris-pour-refugies-se-multiplient-en-allemande-11100719>.)

□ « Germany registered 1,606 attacks on refugees and refugee shelters last year, authorities announced on Tuesday.

The Interior Ministry released the figures in response to a parliamentary question by the opposition Left Party. Nearly 200 people were injured in the attacks, mostly committed by right-wing extremists, according to the ministry.

Far-right suspects also targeted 67 refugee organizations and volunteers helping asylum seekers.

More than 1,600 offenses recorded by the police last year included physical assaults

Targeting refugees, verbal slurs, threatening letters, damage to property, and arson attacks on refugee shelters.

Left Party lawmaker Ulla Jelpke said despite the coronavirus health crisis and lockdown measures that restricted public life for much of the year, far-right extremists continued their violent attacks on refugees.

"Racism in the country knows no lockdown. The number of attacks on refugees last year in Germany actually rose further," she said in a written statement.

Germany is currently hosting nearly 1.7 million refugees, most of whom are Syrians who fled their country due to civil war and arrived in the country between 2014 and 2016.

The country witnessed growing xenophobia and anti-migrant hatred in recent years, fueled by the propaganda of neo-Nazi groups and the far-right Islamophobic Alternative for Germany (AfD) party. » (Ayhan Simsek, A.A., « More than 1,600 attacks on refugees in Germany in 2020 », 02.03.2021, <https://www.aa.com.tr/en/europe/more-than-1-600-attacks-on-refugees-in-germany-in-2020/2162416>, pièce)

□ « Quelques jours après la démonstration de force de l'extrême droite réclamant le départ des étrangers, un migrant a été tabassé en rentrant chez lui. La police affirme que l'agression est de nature xénophobe » (Le Figaro, « Allemagne : un migrant victime d'une agression raciste », 30 août 2018 :

Beschikbaar op <http://www.lefigaro.fr/international/2018/08/30/01003-20180830ARTFIG00060-allemande-un-migrant-victime-d-une-agression-raciste.php>).

In dit verband een rapport van Amnesty International wijst erop dat de bescherming tegen dit racistisch geweld niet genoeg is:

« l'inefficacité de la réaction des autorités face à la nette augmentation des crimes de haine à travers l'Allemagne – notamment des attaques contre des centres d'accueil pour personnes en quête d'asile ». « les crimes violents à caractère raciste commis contre des minorités raciales, ethniques ou religieuses ont [globalement] augmenté de 87 %, passant de 693 en 2013 à 1 295 en 2015 ». In het verslag wordt benadrukt dat « tout au long de l'année 2015 on a relevé chaque semaine jusqu'à six manifestations contre les réfugiés » (Amnesty International, « L'Allemagne ne fait pas le nécessaire pour combattre la montée des crimes de haine », 9 juin 2016 <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/hausse-spectaculaire-des-crimes-de-haine-en-allemande>).

Dat verzoeker wil onderstrepen dat hij melding maakte van problemen van racisme en discriminatie die hij persoonlijk ondervond.

Dat ook de verergering van het individuele racisme waarvan vluchtelingen in Duitsland het slachtoffer worden lang voor het AIDA-verslag van 2024 bekend was, nu het blijkt uit cijfers gegeven aan het Duits Parlement eind 2023. <https://dserv.bundestag.de/btd/20/092/2009293.pdf>

14.11.2023 :

Antwort der Bundesregierung auf die Kleine Anfrage der Abgeordneten Clara Büniger, Nicole Gohlke, Gökyak Akbulut, weiterer Abgeordneter und der Fraktion DIE LINKE.

– Drucksache 20/8980 –

Proteste gegen und Übergriffe auf Flüchtlingsunterkünfte im dritten Quartal 2023

Vor bemer k u n g d e r F r a g e s t e l l e r

Rassistische Hetze gegen Geflüchtete und Asylsuchende sind seit Jahren ein Zentrales (...)

Zu wie vielen Straftaten kam es nach Kenntnis der Bundesregierung im Zusammenhang mit diesen Protesten, und wie viele davon fallen nach Einschätzung der Sicherheitsbehörden in den Bereich der Politisch motivierten Kriminalität (bitte jeweils unter Angabe von Phänomenbereich, Tatort, Tatdatum und Deliktgruppen auflisten)?

Zu wie vielen Überfällen, Anschlägen, Sachbeschädigungen, tätlichen Angriffen auf

- Flüchtlingsunterkünfte oder von Geflüchteten bewohnte Wohnungen,
- geplante bzw. im Bau befindliche Flüchtlingsunterkünfte,
- Geflüchtete bzw. Asylsuchende außerhalb ihrer Unterkunft oder dezentralen Wohnungen,
- Einrichtungen, die sich unmittelbar für die Belange von Geflüchteten bzw. Asylsuchenden einsetzen

kam es nach Kenntnis der Bundesregierung im dritten Quartal 2023

(bitte Komplexe a bis d getrennt auflisten und nach Bundesländern, Orten, Stadtbezirken oder Ortsteilen, Straßen, Datum, Anzahl der Betroffenen, Anzahl der verletzten Geflüchteten und Herkunftsland der Betroffen-

nen auflisten)?

Wie viele davon fallen nach Einschätzung der Sicherheitsbehörden in welche Phänomenbereiche der Politisch motivierten Kriminalität, und zu welchen der in Frage 6a bis 6d aufgeführten Vorfälle gab es eine Pressemitteilung seitens der Ermittlungsbehörden?

7. Bei wie vielen der in Frage 6a bis 6d erfragten Taten handelt es sich um Gewaltdelikte (bitte die Zahlen jeweils zu der Frage 6a bis 6d nennen)?

Die Fragen 6 und 7 werden wegen ihres Sachzusammenhangs gemeinsam beantwortet.

Im dritten Quartal 2023 liegen der Bundesregierung mit Stand vom 25. Oktober 2023 Erkenntnisse zu insgesamt 30 politisch motivierten Straftaten vor, bei denen die Unterkunft selbst Tatort oder direktes Angriffsziel war. Hiervon sind 23 dem Phänomenbereich PMK -rechts- zugeordnet, vier entfallen auf den Phänomenbereich PMK -sonstige Zuordnung-, zwei auf den Phänomenbereich PMK -ausländische Ideologie- und eine auf den Phänomenbereich PMK -religiöse Ideologie-. Drei Straftaten stellen Gewaltdelikte dar.

Im dritten Quartal 2023 liegen der Bundesregierung mit Stand vom 25. Oktober 2023 Erkenntnisse zu 417 politisch motivierten Straftaten vor, die sich gegen Asylbewerber/Flüchtlinge außerhalb von Asylunterkünften richten. Davon entfallen 375 Straftaten auf den Phänomenbereich der PMK -rechts-, 19 entfallen auf den Phänomenbereich PMK -ausländische Ideologie-, eine auf den Phänomenbereich PMK -links-, zwei auf den Phänomenbereich PMK -religiöse Ideologie- und 20 auf den Phänomenbereich PMK -sonstige Zuordnung-. Bei 55 Straftaten handelt es sich um Gewaltdelikte.

Übergriffe gegen Einrichtungen, die sich unmittelbar für die Belange von Geflüchteten bzw. Asylsuchenden einsetzen, werden nicht in einer eigenständigen Kategorie im KPMD-PMK erfasst. Daher werden die nachfolgenden Zahlen von Straftaten gegen Hilfsorganisationen und/oder Ehrenamtliche/freiwillige Helfer im Themenzusammenhang Ausländer-/Asylthematik übermittelt.

Im dritten Quartal 2023 liegen der Bundesregierung keine Erkenntnisse zu Straftaten im Kontext „Ausländer-/Asylthematik“ mit dem Angriffsziel „Ehrenamtlicher/freiwilliger Helfer“ vor.

Im dritten Quartal 2023 liegen der Bundesregierung Erkenntnisse zu insgesamt zwei Straftaten im Kontext „Ausländer-/Asylthematik“ mit dem Angriffsziel „Hilfsorganisation“ vor.

Davon entfallen beide Straftaten auf den Phänomenbereich PMK -rechts-.

Bei keiner Straftat handelt es sich um ein Gewaltdelikt.

Dat de lijst van incidenten in bijlage aan dit antwoord aan het parlement impressionnant is ! (honderden incidenten worden opgelijst !)

Dat het racisme in Duitsland werkelijk alarmerende proporties kent is genoeglijk bekend sinds eind 2023!

<https://reliefweb.int/report/germany/xenophobic-backlash-germany-must-tackle-alarming-increase-assaults-asylum-seekers>

Xenophobic backlash: Germany must tackle alarming increase in assaults on asylum seekers

5 Jul 2023

Originally published

Geneva - Assaults against asylum seekers and the shelters that house them are multiplying at an alarming rate in Germany, warned Euro-Med Human Rights Monitor in a statement today, stressing the importance of honesty around the topics of asylum and migration to combat distortions by far-right extremists aiming to fuel fears and gain votes.

In the first three months of 2023, there were 408 personal attacks, at least 350 of which were reported to have a far-right motive. In comparison, in the first three months of 2022, 243 attacks were registered, of which 223 were recorded as having a far-right motive—indicating that the number of these assaults has doubled.

The concerning increase in attacks began in the last months of 2022, when asylum seekers' accommodations were targeted along with individual migrants, asylum seekers, and refugees themselves.

According to the German Federal Ministry of the Interior, the number of attacks against asylum seekers and refugees is on the rise in Germany, after having been in decline for years.

In the first nine months of 2022, the Ministry recorded 65 attacks against asylum reception centres, almost as many as in the whole of 2021. In the first three months of 2023 alone, 45 attacks were registered.

German authorities have confirmed that the number of reported crimes and attacks committed against asylum seekers in the first months of 2023 is higher than it was in the same period last year. Beyond the raw statistics, however, several factors—such as the brutal nature of the crimes and the alleged motives of the perpetrators—are gravely worrying.

A striking majority of these crimes, if not all, had a far-right motive behind them and were committed using cruel methods. In October 2022, three migrant shelters were burned down. In one such incident, a few days

before a fire completely destroyed a Red Cross reception centre in Gross Strömkendorf, northern Germany, a swastika was drawn on the building's front entrance.

The problem is not only the damaging of shelters that are already scarce and the danger posed to vulnerable residents, but also the violent, xenophobic, and racist propaganda around these assaults. In Bautzen, in the country's east, the far-right party Alternative for Germany (AfD) organised a rally to protest the reopening of a refugee centre there. An AfD regional representative said it was "unacceptable" that asylum seekers were being housed in a former hotel, and that they should instead stay "in containers set up in business parks".

This sort of xenophobic backlash doesn't happen by accident; rhetoric from the political right surrounding asylum and migration is stoking dissatisfaction within German civil society, goading people to believe that their country is taking in too many refugees and that there is no room left. This narrative paves the way for racist acts and xenophobic mobilisation, causing more violence against those who have already fled their home countries in search of safety.

Germany's domestic intelligence agency put the AfD under formal surveillance for potential extremist links in February 2021. Yet, a recent official survey shows current approval ratings for the party at a record high of 17-19 per cent nationwide, with the majority of those surveyed stating that the AfD's hard-line stance on immigration was their reason to vote for it.

"Across Europe, far-right parties have gained momentum thanks to the exploitation of topics that should not be political, like the right to asylum, and thanks to their restrictive anti-immigration policies. Refugees' arrivals and the provision of basic goods and precarious shelters are maliciously depicted as kind gifts instead of legal obligations by right-wing politicians who aim at fuelling tension to gain ground," said Michela Pugliese, Migration and Asylum Researcher at the Euro-Med Monitor.

"The shared narrative and whole system of policies that treat migrants and asylum seekers as unwanted material to be removed as soon as possible is likely to breed this type of xenophobic violence inside its communities," she added. Pugliese cautioned that if people who flee their home countries due to fear and persecution are not protected, accommodated, and cared for appropriately in Germany and elsewhere in Europe, "then the whole meaning of asylum loses its worth".

Euro-Med Human Rights Monitor urges Germany to protect the safety of asylum seekers, migrants, and refugees in a comprehensive way: to support and empower the victims of these attacks as well as their communities with access to justice and other types of assistance; to guarantee the implementation of regulations against these violent and brutal assaults; to increase awareness in the general public on the danger posed by far-right extremism and its biased rhetoric on asylum and migrations, strengthening a truthful and honest discourse around these sensitive topics; and to prosecute and condemn far-right extremism, identified by the chief of Germany's domestic intelligence agency as the country's biggest threat to democracy

Dat dit ook bevestigd wordt door andere bronnen – onder meer :

<https://www.infomigrants.net/en/post/53219/germany-increase-in-attacks-on-migrants-and-asylum-seekers>

German police have registered an increase in attacks on migrants, asylum seekers and refugees, as well as more acts of intentional criminal damage to their accommodation.

In the first nine months of this year, German police recorded 1,515 attacks on migrants, asylum seekers and refugees or their accommodation, compared with 1,371 attacks in the whole of 2022. The figures were released in response to a request from Germany's Left Party (Die Linke).

In the third quarter of 2023, there were 30 acts of damage to accommodation housing migrants and asylum seekers, referred to as "politically-motivated criminal offenses." In three of these cases, the attacks were "violent." 23 of them were attributed to members of German right-wing groups.

Police also said that 375 of the 417 politically-motivated crimes against migrants, asylum seekers or registered refugees were motivated by right-wing beliefs. Around 19 of the acts of crime were attributed to "ideologies from abroad," and two were classified as having been motivated by "left-wing" ideologies. In some cases the background to the attacks was declared "unclear."

'Attacked, humiliated and harassed every day'

Violence was involved in 55 of the cases, the German news agency dpa reported. "Every day, refugees in Germany are attacked, humiliated and harassed," Clara Büniger, a member of the Left Party, told the news agency.

Büniger has called upon the German government and state governments to develop and implement more protection for migrants, asylum seekers and refugees, as well as improving security at the accommodation where they are staying.

She is also concerned that the current political debate about migration policy and asylum, and how many more migrants and asylum seekers Germany can legitimately cope with, is one of the reasons for the increase in attacks. She says the tone of the debates is "paving the way for racist mobilization on the streets and acts of violence against refugees."

Dat verzoeker dan ook meent – hij heeft dit racisme en deze discriminatie persoonlijk ondervonden - dat de situatie wel degelijk zwaarwichtig is.

Dat het ondoenbaar is te leven in een klimaat met permanente vrees voor nieuwe aanvallen.

Dat ook op het vlak van non-refoulement verzoeker een probleem wenst aan te geven.

Dat hij er immers geen idee van heeft in welk stadium zijn asielpcedure ingediend in Duitsland zich thans bevindt.

Dat de DVZ daarover niet de minste informatie heeft ingewonnen.

Dat zij zich ermee vergenoegd te veronderstellen dat deze procedure nog hangende is omdat Duitsland instemde met de overname op grond van artikel 18/1 (b) – wiens verzoek in behandeling is...

Dat verzoeker meent dat er zich dan ook een risico stelt dat hij eenmaal overgedragen aan Duitsland naar zijn land van herkomst, in casu Burundi, zal teruggestuurd worden, waar zijn leven, minstens zijn integriteit in het gedrang komen.

Dat verzoeker er geen idee van heeft hoe hij zijn procedure in Duitsland zou moeten verderzetten.

Dat hij immers niet de minste informatie kreeg naar aanleiding van zijn eerdere overdracht (cfr ook infra).

In zijn beslissing beweert de Vreemdelingendienst dat het beginsel van non-refoulement in Duitsland is geëerbiedigd.

Uit de AIDA-rapport 2023 blijkt echter duidelijk dat de Duitse autoriteiten mensen beletten de grens over te steken en hen uitwijzen zonder hun beschermingsbehoeften te hebben onderzocht, hetgeen een volledige schending is van het beginsel van non-refoulement (pp. 23-25):

“Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border - which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Law on the Federal Police (based on the Schengen Borders Code) - they have not necessarily entered the territory, and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point without examination which country is responsible for treating the asylum application. In 2022, border control authorities detected a total of 34,731 persons entering Germany irregularly and asking for asylum. Out of these, 34,061 were referred to the BAMF.

Independently of the pandemic situation, Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria since 2015. The controls have been continued throughout 2022, and are in place until 11 May 2023 at the time of writing of this report.⁵¹ The prolongations occurred despite a ruling of the CJEU of 26 April 2022 in which the court states that border controls cannot exceed a duration of 6 months unless there is a new threat justifying a renewed introduction of controls for another six months maximum.⁵² The extension has been criticised by NGOs such as PRO ASYL, who argue that controls lead to refusals of entry of would-be asylum seekers in Germany, who are denied access to an assessment by the Federal Office for Migration and Refugees whether Germany might be responsible for handling their asylum application.⁵³ A representative of the union of police officers equally criticised the extensions, on the that they do not reduce irregular immigration but rather shift routes to other land borders.

In 2018, following a heated political debate, a new procedure was introduced which enables the Federal Police to refuse entry at the border and send persons back to Greece and Spain within 48 hours if they have previously applied for asylum there.⁵⁵ This procedure is based on administrative regulations and special administrative readmission agreements with the two countries. These returns are therefore not based on the Dublin Regulation, but on a refusal of entry under the (national) notion of ‘safe third countries’ in combination with administrative arrangements concluded with other EU Member States. Since 2019, it was only applied to persons found at the Austrian- German border, as this was the only border where controls continue to take place. While being heavily debated in 2018, the introduction of the new procedure had little effect in practice: between August 2018 and May 2021, only 50 persons were returned (46 returns to Greece and 4 to Spain) on the basis of the readmission agreements with these countries. While no refusals of entry were carried out between May 2021 and the end of 2021 according to the Federal Police, two persons were returned to Spain in 2022. Therefore, the political debate over the return procedures at the border, which had even triggered a government crisis in 2018, has been described as ‘absurd’ in retrospect. The legality of the new procedure has been questioned by legal experts,⁶⁰ and forced returns that took place on its basis were subject to court challenges, including requests for interim measures to bring back the forcibly returned applicants. The responsible court – the administrative court of Munich –granted interim measures and ordered the German Federal Police to bring back asylum seekers from Greece in two cases in 2019 and 2021.⁶¹ While the two cases are still pending as of March 2023, the 2021 decision on interim measures states that the Dublin regulation has to be applied instead of the procedure foreseen by the administrative regulations agreements, and that the removal cannot take place without an examination by the Federal Office for Migration and Refugees, which is the competent authority for the Dublin procedure. In May 2021, the Federal Ministry of the Interior stated it did not intend to change neither its practice nor its legal assessment in light of the court decision of May 2021.⁶² In October 2021, the Ministry of Interior declared its willingness to conclude a renewed agreement with Greece and to potentially reintroduce border controls at airports with flights from Greece.⁶³ However, the declaration occurred only weeks before the end of term of the Minister of Interior who had initiated the procedure. No information is available as to whether the new Federal government continues to apply the agreements. More information on the procedure and the legal challenges brought against it can be found in the 2019 Update to this report as well as in ECRE’s assessment of transfers of asylum seekers based on these agreements. »

Andere bronnen bevestigen dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet systematisch respecteert:

- Human Rights Watch, « Allemagne – Evénements de 2018 – Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/country-chapters/326081>, stuk 15):
« Les ONG ont critiqué certains aspects du système allemand d'expulsion après le signalement d'une série de cas où des demandeurs d'asile avaient été renvoyés dans leurs pays d'origine alors que leurs dossiers étaient encore en instance, notamment celui d'un Tunisien expulsé en dépit d'une ordonnance d'un tribunal bloquant son transfert en raison de risques de torture ».
- Le Parisien, « L'Allemagne et l'Espagne veulent aider le Maroc à refouler les migrants loin des côtes », 11 août 2018 (disponible sur : <http://www.leparisien.fr/politique/l-allemande-et-l-espagne-veulent-aider-le-maroc-a-refouler-les-migrants-loin-des-cotes-11-08-2018-7850115.php>):
« Les autorités marocaines ont commencé à éloigner du nord du pays les candidats à une vie meilleure en Europe, souvent originaires d'Afrique subsaharienne.
Alors que l'Espagne est devenue cette année la première porte d'entrée en Europe par la mer de clandestins, le nouveau dirigeant espagnol, le socialiste Pedro Sanchez et la chancelière conservatrice allemande, Angela Merkel, ont affiché samedi en Espagne leur entente sur la question migratoire.
Si un accord entre les deux pays vient d'entrer vigueur (lire ci-dessous), tous deux plaident pour une aide européenne pour aider le Maroc à contrôler ses frontières. Plus de 23 000 migrants sont arrivés par la mer en Espagne depuis le début de l'année, selon le dernier bilan de l'Organisation internationale pour les migrations (OIM). Ces derniers jours, les autorités marocaines ont d'ores et déjà chassé les migrants de campements ou logements dans le nord du royaume ».
- Door geen rekening houden met deze verschillende bronnen, heeft de tegenpartij haar beslissing niet rechtsgeldig gemotiveerd, in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet.
Verschillende bronnen van openbare en objectieve informatie wijzen in dit verband op een aanscherping van de Duitse asielprocedure:
 - "According to a ruling by the Osnabrück Social Court (Sozialgericht), asylum-seekers can have their cash benefits cut if they have already applied for asylum in another EU country. Cities and counties may reduce cash benefits to an asylum-seeker according to a ruling by the Osnabrück Social Court if they have already applied for asylum in another country. The court in a ruling on Tuesday rejected the lawsuit of a Sudanese against the reduction in his benefits by the Osnabrück district. He had first applied for asylum in France. It is crucial that the asylum application made in Germany is inadmissible, since the country of first entry into the EU is responsible for an asylum application according to the so-called Dublin procedure, the court said. The reduction in benefits could be seen as a way to pressure the affected to voluntarily return to France. (Casefile: AZ: S 44 AY 76/19 ER)" (African Courrier, "Germany: Court allows reduction in asylum-seeker's benefits to make them leave", 11 maart 2020, beschikbaar op <https://www.theafricancourier.de/seeking-asylum-in-germany/germany-court-allows-reduction-in-asylum-seekers-benefits-to-make-them-leave/>).
 - HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>):
« A package of federal immigration and asylum law changes in June 2019, negatively impacted rights. NGOs criticized reductions in social benefits and the grounds for detaining migrants pending deportation, along with the continued use of prisons for immigration detention. Separate amendments to deportation law, which entered force in August, limited the ability of rejected asylum seekers who cannot be removed to work or study. »
 - RFI, « Allemagne : une nouvelle loi sur l'immigration pour faciliter les expulsions », 17 avril 2019 (beschikbaar op: <http://www.rfi.fr/europe/20190417-allemande-une-nouvelle-loi-immigration-faciliter-expulsions>):
« L'Allemagne vient d'adopter, ce mercredi 17 avril au matin, en Conseil des ministres, quatre nouveaux projets de loi sur l'immigration. Deux d'entre eux visent à faciliter l'intégration de réfugiés. Celui qui veut faciliter les expulsions de demandeurs d'asile déboutés suscite des polémiques en raison des mesures prévues. (...)»
La nouvelle loi prévoit également la possibilité de placer les personnes concernées dans des prisons normales en attendant leur expulsion, les places dans les centres de rétention spécialement créés pour cela étant largement insuffisantes. Une mesure qui provoque des polémiques notamment à droite, car elle est contraire au droit européen estimant que cela n'est possible que si les personnes concernées constituent un danger pour la sécurité ».
 - Dw, « L'Allemagne enregistre une baisse des demandes d'asile », 23 janvier 2019 (beschikbaar op: <https://www.dw.com/fr/lallemande-enregistre-une-baisse-des-demandes-dasile/a-47202764-0>):
« Un nouveau rapport présenté par Berlin confirme une baisse du nombre de demandes d'asile. Le ministre allemand de l'Intérieur estime que l'Allemagne "reprend de plus en plus la main sur l'immigration".
185.000 demandes d'asile ont été enregistrées en Allemagne en 2018. C'est ce qu'a indiqué Horst Seehofer ce mercredi matin. Le ministre allemand de l'Intérieur s'est félicité d'une baisse de 16% par rapport à l'année précédente.

La Syrie, l'Afghanistan, l'Irak et l'Iran figurent parmi les principaux pays d'origine des demandeurs d'asile, alors que le taux de protection a atteint 35% en 2018. En 2017, celui-ci était encore de plus de 43%.

Un plafond limité à 220 000 demandeurs d'asile par an.

L'entrée de M. Seehofer au gouvernement en mars 2018 semble avoir joué sur cette tendance baissière. Depuis son accession au poste de ministre de l'Intérieur, la politique migratoire allemande s'est considérablement durcie, notamment depuis que l'Allemagne s'est fixée pour objectif de n'accueillir qu'entre 180.000 et 220.000 demandeurs d'asile par an.

Ce matin à Berlin, M. Seehofer s'est félicité du recul continu du nombre d'arrivants en Allemagne. Selon lui, "les mesures politiques prises dans le passé ont eu l'impact souhaité. Nous reprenons de plus en plus en main l'immigration, nous avons rétabli l'ordre et des règles claires ont été mises en application."

Un environnement administratif hostile

Cet objectif de limiter le nombre de demandeurs d'asile à 220.000 reste très critiqué, notamment de la part des centres d'aide aux migrants, qui notent ces derniers mois de plus en plus de difficultés pour déposer une demande d'asile. C'est le cas de Tanya Diem, directrice du Okumenischer Helferkreis de Sandhausen, un cercle qui soutient les migrants dans leurs démarches administratives : 'Tout ce qui valait il y a encore quelques années, avant que Horst Seehofer ne soit là, ne sont plus d'actualité. Les démarches sont souvent très complexes, déroutantes pour ceux qui ne les connaissent pas et extrêmement longue' ».

□ Euronews, « Les migrants ne sont plus autant les bienvenus en Allemagne », 30 juillet 2018 (beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2018/07/27/les-migrants-ne-sont-plus-autant-les-bienvenus-en-Allemagne>):

« En 2015, des milliers de migrants venus du monde entier arrivaient en Hongrie et Autriche, puis se dirigeaient vers leur destination de choix : l'Allemagne, alors réputée pour sa politique d'accueil généreuse. Trois ans ont passé. Euronews retourne en Bavière, l'une des principales portes d'entrée du pays. Sur place, l'heure est à un renforcement des contrôles et à une application plus stricte des mesures d'expulsion. Une démarche qui trouve un écho au niveau fédéral. (...)

Christian Erntl nous raconte qu'un soir vers 23h, des migrants ont sonné à la

porte de chez lui : "Un groupe d'environ 20 personnes a sonné à notre porte, c'était une famille de Syrie : les batteries de leur portable étaient déchargées et ils nous ont demandé s'ils pouvaient utiliser notre téléphone," explique-t-il avant de nous montrer un endroit en particulier dans la forêt voisine du village : "Tout le long du chemin d'ici jusque vers la forêt, il y avait des sacs et des vêtements abandonnés partout," dit-il. Il explique avoir trouvé des documents déchirés et brûlés : "Ils font ça pour éviter qu'on les renvoie vers la Grèce ou la Hongrie, les pays où ils ont été enregistrés pour la première fois en arrivant dans l'Union européenne, ils veulent être enregistrés pour la première fois en Allemagne pour pouvoir rester ici," fait-il remarquer.

Quant à la politique migratoire, voici ce qu'elle devrait comporter selon lui : "Il devrait y avoir des contrôles à la frontière pour vérifier qui entre dans notre pays, qui est habilité à recevoir l'asile, qui a besoin d'assistance, qui n'en a pas besoin. Ceux qui quittent leur pays pour des raisons économiques, qui viennent en Allemagne juste pour gagner de l'argent," poursuit-il, "devraient être renvoyés chez eux et ce doit être fait à la frontière. » (...)

L'Allemagne est en train de durcir sa législation en matière d'accueil avec le récent accord conclu entre Angela Merkel et le parti bavarois CSU, la Bavière étant en première ligne pour réclamer le renforcement des contrôles aux frontières. Son gouvernement le fait déjà ».

Het rapport van Amnesty International is ook heel duidelijk over de bovenstaande punten (Amnesty International, Allemagne – 2023, avril, beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-central-asia/western-central-and-south-eastern-europe/germany/report-germany/>) :

“ En mai, le ministère fédéral de l'Intérieur a annoncé que le nombre de crimes de haine enregistré en 2022 avait atteint un niveau record. En moyenne, sept actes antisémites par jour ont été commis. Les augmentations concernaient également les crimes de haine contre des personnes roms (+ 33 %), et ceux liés à l'orientation sexuelle (+ 15 %), au racisme (+ 14 %), à la xénophobie (+ 13 %) et à l'« hostilité envers les personnes étrangères » (+ 9 %), les trois dernières catégories étant les plus courantes en termes absolus. Selon le rapport présenté en juin par le Groupe indépendant d'experts sur l'hostilité à l'égard des musulmans, le racisme contre les musulmans était répandu dans la société allemande.

(...)

En octobre, une étude de l'Agence des droits fondamentaux de l'Union

européenne a conclu que l'Allemagne était l'un des deux pays de l'UE où les personnes d'ascendance africaine subissaient le plus de discrimination raciale.

Une étude financée par la Fondation allemande pour la recherche a établi que 33 % des personnes interrogées considéraient avoir été victimes de discrimination lors d'interactions avec la police. Les catégories marginalisées, telles que les personnes racisées, LGBTI+ ou sans abri, étaient particulièrement exposées à la discrimination et moins susceptibles de porter plainte que le reste de la population.

(...)

Le nombre d'intrusions à caractère politique, d'agressions, d'actes de vandalisme

et d'attaques physiques visant des centres d'accueil pour personnes réfugiées a fortement augmenté par rapport à 2022. La majorité de ces actes auraient été commis par des personnes appartenant à l'extrême

droite. Les procédures de regroupement familial pour les personnes réfugiées en Allemagne étaient toujours lentes, si bien que de nombreuses familles restaient séparées après plusieurs années.»

Dit is niet alleen een belangrijke tekortkoming van het Duitse asielstelsel die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het recht van asielzoekers niet te worden onderworpen aan een maatregel die in strijd is met artikel 3, maar het is ook van invloed op het recht op een eerlijk proces, zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM, en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bepaald door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door geen rekening te houden met deze beschikbare informatie, schendt de verwerende partij zijn motiveringsplicht.

Zonder adequate juridische hulp kan het dus zeer moeilijk te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas.

Verzoeker legde ook uit dat hij alleen Frans sprak en geen Duits, en dat hij zich in Duitsland gediscrimineerd had gevoeld. Hij was het slachtoffer geweest van racisme en was opgevangen in slechte omstandigheden (waarvan beelden aan verweerder waren gestuurd): hij had in een tent moeten slapen, de toegang tot douches en toiletten was zeer beperkt en er bestond een risico om te worden mishandeld. Verzoeker verklaarde dat hij getraumatiseerd was door zijn verblijf in Duitsland (cfr. beslissing 26 quater).

Dat de werkelijkheid van deze situatie thans in het AIDA-verslag update 2024 bevestigd wordt.

Dat het dan ook onterecht is dat op basis van gedateerde informatie – AIDA-verslag 2023 – zou besloten worden dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in een situatie die strijdig is met art.3 EVRM en art.4 Handvest terecht riskeert te komen.

Dat integendeel uit de update van 2024 blijkt dat deze situatie niet alleen effectief bestond, doch dat – ook rekening houdend met de initiatieven op wetgevend vlak – de situatie verslechterde. Cfr supra Rückführungsverbesserungsgesetz.

Dat met name voor wat betreft het risico op refoulement, dit zeker groter wordt.

Dat in dat verband de toegang tot rechtsbijstand bemoeilijkt wordt, dat met name NGO slechts toegang krijgen tot de centra op voorwaarde dat zij daartoe uitdrukkelijk uitgenodigd worden door de betrokken bewoner.

Dat zeker gelet op de taalbarrière waarmee verzoeker kampt : hij spreekt géén Duits, dit moeilijk tot onmogelijk riskeert te worden.

Dat verzoeker dan ook verstoken riskeert te blijven van rechtsbijstand.

Dat tenslotte verzoekende partij wil onderstrepen dat zij melding maakte van medische problemen en dat hij eerder eveneens melding maakte van het hebben van trauma's omwille van datgene wat hij in Duitsland meemaakte qua opvangomstandigheden.

Dat deze ingeval zijn oogproblemen niet correct behandeld worden een risico met zich meebrengen voor het zicht van verzoekende partij.

Dat dit een probleem is dat zich niet stelde bij zijn eerste VIB.

Dat verzoeker meent dat het risico op het blind worden niet onderschat mag worden.

Dat daarnaast verzoeker psychologische zorg nodig heeft.

Dat wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, verzoeker wil opmerken dat deze wel degelijk problematisch is in Duitsland.

Dat de psychische trauma's die verzoeker opdeed naar aanleiding van de wijze waarop hij in Duitsland behandeld werd qua opvang, racisme, discriminatie.... Enz. evenmin verwerkt en behandeld kunnen worden.

Dat dit specifiek blijkt uit het AIDA-verslag zowel dat van 2023 als dat van 2024.

Dat verzoeker wil opmerken dat het onterecht is dat de verwerende partij uitgaat van een performant gezondheidssysteem dat in Duitsland voorhanden zou zijn.

Dat het probleem immers de toegankelijkheid tot dit gezondheidssysteem betreft.

Dat verzoeker eraan wil herinneren dat het AIDA-rapport update 2024 bevestigt dat :

<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>

The law restricts health care for asylum seekers currently during the first 18 months of stay to instances 'of acute diseases or pain', in which 'necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses.[1] Furthermore, vaccination and 'necessary preventive medical check-ups' shall be provided.[2] The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently given birth. They are entitled to 'medical and nursing help and support', including midwife assistance.[3] In addition, the law states that further benefits can be granted 'if they are indispensable in an individual case to secure health'.[4]

After 18 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits. The waiting period of 18 months is a result of the reform of the Asylum Seekers' Benefits Act in 2019, which extended the previous waiting period of 15 months by an additional 3 months.[5] The German Parliament has passed in January 2024 the so-called Rückführungsverbesserungsgesetz (Act to Improve Removals) which includes various measures, e.g., acceleration of removals, reduction of benefits and faster access to labour.[6] The reduction of benefits entails that asylum seekers will in the future only have access to 'standard' social benefits after 36 months.

The term 'necessary treatment' within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to 'emergency care' since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well.[7] There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only 'elementary' or 'vital' medical care would be covered by the law.[8] NGO's and other stakeholders repeatedly criticise the differentiation concerning health care and the resulting discrimination.[9] Especially Federal Chamber of Psychotherapists (BPTK), medical associations and other organisations have expressed criticism due to the legal changes concerning the time extension of the reduced health care benefits.[10]

Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure their health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this provision must be interpreted broadly in accordance with the constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance.[11]

In general, the practice with regard to access to health care varies between Federal States and at times between municipalities.[12] A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise.[13] The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.

In response, the Federal States of Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Schleswig-Holstein and Thuringia issue 'normal' health insurance cards to asylum seekers, enabling them to see a doctor without permission from the authorities. In some Federal States (North Rhine-Westphalia, Lower Saxony and Rhineland-Palatinate) the health insurance card for asylum seekers has been introduced in principle, but it has only been implemented in a few municipalities.[14] Other Federal States (e.g. Bavaria and Baden-Württemberg, Saxony, Mecklenburg-Vorpommern) have announced that they will not participate in the scheme. In a policy paper it has been shown that not only the access to regular health insurance cards but also the scope of benefits awarded highly impact the access to health care in practice in the different Federal states.[15]

It has to be pointed out, however, that even in a Federal State like Brandenburg, where almost all municipalities are issuing health insurance cards, the policy does not apply to asylum seekers in initial reception centres, which fall under the responsibility of the Ministry of the Interior. Due to the recently extended obligation to stay in these centres, this affects many asylum seekers for a substantial amount of their asylum procedure (see Obligation to stay in initial reception centres). This means that they cannot access a medical professional of their choice as they depend on the medical personnel present in the initial reception centres. While nurses are present daily in initial reception centres Eisenhüttenstadt and Doberlug-Kirchhain, medical doctors are only on site three days a week.[16] A further practical problem reported is the fact that the medical staff is very restrictive in referring patients to medical specialists. This makes it almost impossible for asylum seekers to meet the legal requirements for the proof of medical conditions in asylum procedures, which explicitly requires a qualified certificate from a medical specialist.[17] Similarly, in Bavaria, access to health care is rendered extremely difficult for asylum seekers living in AnKER Dependancen. There is often no general practitioner in the Dependancen and residents have therefore to receive care in the main AnKER building, which can be located miles away. Moreover, the doctor present in an AnKER centre is usually a general practitioner and does not provide medical reports, while access to specialised doctors can only take place following a referral from the general practitioner.[18] As seen above, this problem is not specific to AnKER centres, but also prevalent in other reception centres.

According to Section 1a of the Asylum Seekers Benefits Act, reception conditions can be reduced for reasons defined in the law (see Reduction or withdrawal of reception conditions). Even if benefits have been reduced, however, asylum seekers remain entitled to medical treatment pursuant to Section 4 of the Asylum Seekers' Benefits Act. However, treatment pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act is not accessible in these cases.

Specialised treatment for traumatised asylum seekers and victims of torture can be provided by some specialised doctors and therapists and in several specialised institutions (Treatment Centres for Victims of Torture – Behandlungszentren für Folteropfer). Since the number of places in the treatment centres is limited, access to therapies is not always guaranteed. In 2020, access to over 9,720 of applicants was refused, and others had to wait an average of 6,73 months to start treatment. The treatment centres have to cover most of

the costs for therapies (96,7%) through donations or other funds since therapies are often not covered by the health and social authorities for asylum seekers.[19] Large distances between asylum seekers' places of residence and treatment centres may also render an effective therapy impossible in practice. The Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture (BAFF) criticises that Germany is not meeting its obligations under international law. The BAFF calls for financial stability for psychological support programmes, funding for translation within these programmes and access to regular health insurance cards everywhere in Germany.[20]

Access to treatment for persons suffering mental health problems is available for refugees and beneficiaries of subsidiary protection under the same conditions as for Germans.[21] In practice, however, access to specialised treatment for traumatised refugees or survivors of torture is difficult. According to the Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture (BAFF), refugees face many barriers in the access to specialised treatment.[22] Often access to specialised centres is not available, since only 47 Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture exists in Germany, which have long waiting lists and may be located far from the place of residence of the person in need.[23] These centres prefer to take in asylum seekers without any secured residence permit but still, access is quite complicated. In 2020, only 4.1% of the persons potentially in need could be accommodated in Psychological Support Centres for Refugees and Victims of Torture and had to wait in average 7.2 months for treatment.[24] In psychological care facilities which are not specifically trained for assisting refugees and victims of torture, persons in need may face language or cultural barriers which may lead to misunderstandings with non-trained interpreters or psychologists.[25] The BAFF has persistently criticised the German government for not meeting their obligations under international law concerning the treatment of asylum seekers and victims of torture. They further criticise that the Psychological Support Centres for Refugees and Victims of Torture are all based on private initiatives and have no stability in funding. They run on annual funding from the Federal states (40.7%), from the Federal government (7.0%) and only 6.0% are financed through the regular social insurance system.[26] In 2023, the Federal government announced to cut the funding from EUR 17.5 million to EUR 7 million, constituting a cut of nearly 60%, which would heavily affect the already insufficient structures, according to the BAFF.[27] After political negotiations, the cuts were reduced to EUR 4 million, leading to a funding sum of EUR 13.5 million for 2024.[28]

Dat verzoeker dan ook 36 maanden "wachttijd" riskeert te moeten doormaken.

De tekortkomingen van het Duitse opvangsysteem zijn door de tegenpartij duidelijk niet goed geapprecieerd. Dat ook de bevestiging prima facie van de eerste beslissing in het kader van de eerdere UDN-procedure kampte met dit gebrek aan informatie.

Blijkens de laatste verslagen, is er dus geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Dat het risico op racisme en discriminatie vaststaand is en alarmerende proporties heeft.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat louter om volledig te zijn – en rekening houdend met het feit dat het de RVV behoort op het vlak van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ex nunc te beoordelen, wil verzoekende partij er nog op wijzen dat ook uit het AIDA-verslag update 2023 en zeker uit update 2024 blijkt dat de situatie in Duitsland geenszins verbeterde en dat het risico op schending van art.3 dan ook blijvend vaststaat.

Dat verzoekende partij meent dat nu het door hem ingediende VIB niet met alle nodige garanties zal behandeld worden in Duitsland, zijn vrees op refoulement vanuit Duitsland pertinent is.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het VIB wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Burundi waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat ook dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Dat dit des te ernstiger is, nu de verwerende partij, ondanks het beroep van verzoekende partij tegen de beslissing 26 QUATER en ondanks de algemene informatie die verzoekende partij bijbracht in het kader van haar beroep tegen de 26 QUATER, en rekening houdend met de medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, met name op het vlak van het zich vergewissen dat verzoekende partij geen behandeling zal riskeren die strijdig is met artikel 2 en 3 EVRM, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen enkel initiatief nam om zich ervan te vergewissen dat verzoeker wel degelijk opvang zal krijgen in Duitsland, een volledige toegang zal krijgen tot rechtsbijstand, zodanig dat zijn nieuw VIB met de nodige zorgvuldigheid en

objectiviteit behandeld wordt, noch dat er garanties gevraagd, laat staan gegeven werden, om een risico op refolement uit te sluiten.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zich zuiver en alleen baseert op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat verzoekende partij wil verwijzen en dit per analogie naar de rechtspraak van het EHJ, volgens dewelke het niet volstaat zich op het interstatelijk vermoeden te baseren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)"

(vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV))

(EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218)

Dat de verwerende partij naliet dit te doen.

Dat hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de appreciatie van het privé- en gezinsleven van verzoekende partij en de schending van artikel 8 EVRM die ermee gepaard gaat.

Dat de aanwezigheid van zijn Tante en haar in België en de steun die hij bij deze laatsten vindt wel degelijk een band van afhankelijkheid aantoont, eveneens rekening houdend met de trauma's die verzoeker beleefde onder meer in Duitsland, in zijn thuisland en onderweg.

Dat verzoeker terzake nauwelijks ondervraagd werd, en al helemaal niet meer voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Dat het eveneens van belang is dat verzoeker wel degelijk opgenomen werd in het gezin van zijn tante, bij zijn neven en nichten en deel uitmaakt van hun gezin. Dat zijn tante hem ook steunt zoals blijkt uit haar verklaring.

Dat ook het feit dat verzoeker de Franse taal spreekt – taal die in België gesproken wordt en die één van de officiële landstalen is – een aspect is van zijn privéleven waarmee door verwerende partij geen rekening gehouden wordt.

Dat dit nochtans integratie vergemakkelijkt.

Dat ook dit aspect dan ook mee in de balans had gelegd moeten worden, wat niet gebeurde en wat derhalve een flagrante schending is van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat sterker nog de aard van de familiale band en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker tegenover zijn tante en neven en nichten niet onderzocht wordt.

Dat de bestreden beslissing zich er immers mee vergenoegd te stellen dat het aan een asielzoeker niet toekomt om zelf te kiezen in welk land hij internationale bescherming aanvraagt.

Dat de bestreden beslissing het privé- en familiaal leven van verzoeker dan ook niet correct apprecieert, onderzoekt en in de balans legt.

Dat het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ook op dit vlak geschonden zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd.

Dat daarbij duidelijk geen rekening gehouden werd met de verklaringen van verzoekende partij, die enerzijds aangaf familie te hebben in België, zijnde een tante en neven en nichten, terwijl anderzijds hij eveneens melding maakte van een trauma naar aanleiding van de levensomstandigheden in Duitsland, het racisme en de discriminatie.

Dat dit een psychologische problematiek is, waarmee evenmin rekening gehouden wordt.

Dat ook dit onzorgvuldige feitenvinding is.

Dat verzoeker er nog aan wil toevoegen dat hij naar aanleiding van zijn repatriëring naar Duitsland aldaar volledig aan zijn lot overgelaten werd.

Dat verzoeker per bus gerepatriëerd werd naar Duitsland, dat hij daar "ergens" afgezet werd nabij een station zonder ook maar enig financieel middel om een treinticket naar gelijk waar te kopen, zonder enige indicatie van waar hij naartoe zou hebben moeten gaan.... Dat de wijze waarop verzoeker dan ook "overgedragen" werd een bijkomende aanduiding is van het mis-functionneren van het asielsysteem in Duitsland, nu blijkens de beweringen van verwerende partij, de Duitse asielinstanties minstens een aantal dagen op voorhand verwittigd zouden geweest zijn....

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting van vernietiging over te gaan tot schorsing."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigschrift van zijn tante en een attest van gezinssamenstelling van zijn tante (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5).

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 51/2 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing

deze bepaling, die betrekking heeft op de (gekozen) woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming en geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing, zou schenden.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van de Verordening 604/2013/EU en schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek". Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is "een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

2.3.6. Uit het Eurodac-zoekresultaat, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 11 oktober 2022 werden geregistreerd in Kehl (Duitsland) in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd in de zomer van 2024 reeds gedwongen verwijderd vanuit België naar Duitsland op basis van de Verordening 604/2013/EU, nadat hij door de politie werd geïnterpelleerd in de vertrekhal van de luchthaven van Zaventem. Verzoeker keerde echter vanuit Duitsland terug naar België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2024. De Duitse autoriteiten verklaarden zich op 10 december 2024 uitdrukkelijk akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van bovenstaande regelgeving in beginsel verplicht was een overdrachtsbesluit te treffen en verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat met het oog op de behandeling van het op 22 november 2024 ingediende verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Verzoeker betwist als dusdanig in zijn middel de interne wettigheid van de beslissing niet en toont niet aan dat de beslissing een mankement zou vertonen op het vlak van de formele motivering, maar meent dat België zich op grond van de zogeheten soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013 als verantwoordelijke lidstaat dient te beschouwen omdat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, hetgeen hij tracht aan te tonen middels allerlei uittreksels uit landeninformatie en persberichten.

2.3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwiegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwiegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwiegendheid bereiken. Hierbij dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de individuele situatie van de verzoeker om internationale bescherming en vervolgens naar de algemene situatie in het land van bestemming, op basis van de beschikbare landeninformatie.

2.3.9. Met betrekking tot verzoekers individuele situatie blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 4 december 2024 van hem werd afgenomen en in het administratief dossier is opgenomen, dat hij inzake zijn keuze om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen verklaarde dat hij hier familie heeft waardoor het gemakkelijker is om te integreren, dat ze de moeilijkheden in Burundi beter zouden kunnen inschatten en asielzoekers goed behandelen. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij het volgende: *“Ik ben oke maar ik ben soms gestresst. Geen medicatie. Geen medische opvolging.”* Verzoeker stelde betreffende zijn verzet tegen een overdracht naar Duitsland het volgende: *“Ik werd bij mijn*

aankomst niet goed behandeld en getraumatiseerd, we werden vastgehouden en moesten ons uitkleden. Ik werd verplicht mijn vingerafdrukken af te staan. Het was moeilijk daar en die behandeling was heel vernederend. Ik kreeg geen kansen daar om te studeren of te leren. De opvangcentra was niet zo goed, er was veel onrust en we zaten met veel mensen samen in een kleine kamer.” Verzoeker gaf als gekozen woonplaats een adres te Lierde op, waar een Belgische dame is ingeschreven waarvan verzoeker beweert dat het zijn tante is.

2.3.10. In een eerste middelonderdeel verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met het meest actuele rapport dat op 10 juli 2024 online werd gepubliceerd in de Asylum Information Database, met name het ECRE-rapport van 5 juni 2024 van Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller, Teresa Fachinger e.a., *Country Report: Germany – 2023 update* (hierna, het AIDA-rapport). De Raad stelt op basis van een eenvoudige lectuur van de bestreden beslissing vast dat deze bewering van verzoeker elke grondslag mist en dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk met deze meest recente versie, de 2023 update, rekening heeft gehouden.

2.3.11. Verzoeker wijst in zijn middel op een toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en op wetwijzigingen van eind 2023, met name de *Rückführungsverbesserungsgesetz*, waarmee naar zijn oordeel de rechten van verzoekers om internationale bescherming worden teruggedrongen. Deze ontwikkelingen hebben betrekking op de versnelling van administratieve en jurisdictionele procedures en de verstrenging van de grenscontrole. Anderzijds werd de toegang tot de arbeidsmarkt en een aantal sociale rechten versoepeld. Vervolgens wijst verzoeker op verslechterde opvangfaciliteiten omdat, als gevolg van de verhoogde instroom opnieuw noodopvang diende te worden georganiseerd en er sprake is van overbevolking in de centra. Op basis van een uitgebreid citaat uit het AIDA-rapport over de conjuncturele problemen in de Duitse opvangcentra, die ook gevolgen hebben op het vlak van veiligheid van de bewoners en de duur van het verblijf in de centra, meent verzoeker dat de opvanginfrastructuur in Duitsland niet voldoet aan de standaarden die door de Europese regelgeving worden gehanteerd. Verzoeker toont met zijn betoog evenwel niet aan dat Dublin-terugkeerders in dezelfde mate zouden worden getroffen door de problemen die te wijten zijn aan de verhoogde instroom in de onthaalcentra. De Duitse autoriteiten hebben immers gevraagd verzoeker via Berlijn of Hamburg over te dragen en de betrokkene dient zich daarna in Braunschweig aan te bieden. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten als hij in Duitsland toekomt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op basis van het meest recente AIDA-rapport uitdrukkelijk bevestigd dat *“er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland.”* (AIDA-rapport, p. 71).

2.3.12. Verzoeker bespreekt ook de gevolgen van de *“Residenzpflicht”* en de moeilijkheden die verzoekers om internationale bescherming ervaren, wanneer zij in afgelegen gebieden verblijven. In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk aangegeven dat verzoeker zal worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten via de luchthaven van Hamburg of Berlijn en dat hij zich daarna moet aanbieden in Braunschweig. Verzoeker toont niet aan dat hij in een zogenaamde ‘Dependance’ zal terechtkomen die ver buiten het centrum gelegen is, zoals het geval is in Regensburg of Garmisch en die in het AIDA-rapport als voorbeelden worden genoemd.

2.3.13. Verzoeker toont evenmin aan dat de verdragen inzake registratie van verzoeken om internationale bescherming, die hij in zijn middel bespreekt, ook van toepassing zijn op Dublin-terugkeerders. Verzoeker geeft overigens erg weinig details over de plaats waar hij tijdens zijn eerste verblijf in Duitsland, dat toch ruim anderhalf jaar duurde, werd ondergebracht zodat niet kan worden ingeschat of zijn beweringen over de slechte behandeling aldaar wordt ondersteund door de beschikbare landeninformatie. Er ligt thans geen informatie voor waaruit kan blijken dat het aanmeldcentrum in Braunschweig, waar hij zich blijkbaar na overdracht dient aan te bieden, een centrum is waar de betrokkenen in mensonwaardige omstandigheden worden ondergebracht. Verzoeker maakt op dit punt dus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.3.14. Vervolgens gaat verzoeker nader in op de moeilijke toegang tot de private woningmarkt in Duitsland, die in het AIDA-rapport wordt belicht. Deze problematiek heeft evenwel hoofdzakelijk betrekking op statushouders, die daardoor noodgedwongen langer in het opvangnetwerk verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat ook Dublin-terugkeerders, die in het kader van de Verordening 604/2013/EU naar Duitsland overgedragen worden, met deze problemen zouden worden geconfronteerd. In het AIDA-rapport wordt, zoals gezegd, zelfs uitdrukkelijk ontkend dat Dublin-terugkeerders problemen kennen in geval van overdracht naar Duitsland.

Het loutere gegeven dat de leefomstandigheden in bepaalde asielcentra in Duitsland verslechterden door de grote instroom als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, door verzoeker toegelicht

aan de hand van een aantal citaten, houdt niet in dat een overdracht naar Duitsland automatisch strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker citeert hierbij ook een persartikel waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming als gevolg van de verhoogde instroom, langer in de tijdelijke onthaalcentra dienen te verblijven alvorens door te stromen naar centra die voor meer langdurige opvang voorzien zijn. Verzoeker toont evenwel niet aan dat Dublin-terugkeerders ook door deze conjuncturele problemen getroffen worden en toont ook al niet aan dat deze conjuncturele problemen anno 2025 nog actueel zouden zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op problemen die in Duitsland zouden rijzen inzake toegang tot (kosteloze) juridische bijstand, maar hij maakt niet aannemelijk dat het voorwaardelijke karakter van bepaalde juridische bijstand tot gevolg heeft dat een overdracht aan Duitsland een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast rijzen er volgens verzoeker hoofdzakelijk problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland. Verzoeker toont echter niet aan dat het beperken van de gezondheidszorg tot de zogeheten 'dringende medische hulp' niet conform zou zijn met de mensenrechtelijke standaarden. In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering slechts in "zeer uitzonderlijke omstandigheden" een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, met name wanneer er sprake is van levensgevaar of wanneer er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. (cf. EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakte tijdens het Dublin-interview gewag van stress, maar ontkende dat hij voor deze problematiek werd opgevolgd. Er ligt ook geen enkel medisch getuigschrift voor ter staving van een eventuele medische problematiek.

Verzoeker wijst ook op een aantal belemmeringen op het vlak van sociale en economische rechten. Uit het reeds genoemde AIDA-rapport leidt verzoeker af dat er beperkingen zijn op het recht op arbeid en dat sociale rechten in bepaalde situaties kunnen worden ingeperkt. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij actueel in België tewerkgesteld zou zijn of uitgebreide sociale rechten zou genieten, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de beperkingen die de Duitse wetgeving voorziet inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers een reductie zouden inhouden van zijn sociale rechten. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen dat in de wetgeving voorziene beperkingen inzake toegang tot de arbeidsmarkt en uitbreiding van detentiemogelijkheden automatisch aanleiding zouden geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan Duitsland.

Vervolgens citeert verzoeker in zijn middel informatie van onder andere DW, Der Spiegel, Human Rights Watch, infomigrants, een persbericht (RTBF, 8 november 2022), een artikel van het Turkse persagentschap AA en een artikel uit Le Figaro betreffende racistisch geïnspireerde aanvallen op migranten en asielzoekers in Duitsland en het xenofobe klimaat aldaar. Uit een artikel van Amnesty International over de stijging van het aantal haatmisdrijven in Duitsland en de gebrekkige doeltreffendheid van de repressie uit 2016, kan niet worden opgemaakt dat de Duitse overheidsinstanties vandaag de dag zouden verzuimen bescherming te bieden in geval hij het slachtoffer zou worden van bepaald xenofobe uitingen of gedragingen. Nochtans stelt verzoeker op basis van cijfers die in de Duitse *Bundestag* werden besproken dat het aantal racistische incidenten in Duitsland alarmerende proporties aanneemt en schetst hij op basis van een publicatie op reliefweb van 5 juli 2023 dat de Duitse overheid bijkomende inspanningen moet leveren om de veiligheid van migranten en asielzoekers te garanderen, hetgeen ook bevestigd wordt door andere bronnen. In zoverre verzoeker een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert omwille van racistische of xenofobe geweldsincidenten in Duitsland, dient te worden aangestipt dat hij, in weerwil van de beweringen in zijn verzoekschrift, niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Duitsland reeds het slachtoffer zou zijn geweest van dergelijke voorvallen. Door te wijzen op de toename van xenofobe gevoelens in Duitsland, die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat een terugkeer naar Duitsland in zijn individuele geval een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

Waar verzoeker in een volgend middelonderdeel op basis van het AIDA-rapport en enkele andere bronnen meent dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren, en verzoekers om internationale bescherming zou uitwijzen zonder hun behoefte aan bescherming te onderzoeken, dient te worden gewezen op de situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder waarbij de Duitse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Dit leidt ertoe dat Duitsland krachtens artikel 18.2, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU verplicht is het verzoek om internationale bescherming te behandelen of de behandeling ervan af te ronden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten verzoeker zonder meer zouden kunnen uitwijzen naar zijn land van herkomst, Burundi, zonder gedegen onderzoek van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Een

verstrenging van het beleid aan de buitengrenzen, houdt niet in dat een Dublin-overdracht niet langer mogelijk zou zijn.

Verzoeker bespreekt verder op basis van een aantal internetartikels enkele wetswijzigingen in Duitsland die tot gevolg zouden hebben dat de vasthouding en verwijdering van vreemdelingen vergemakkelijkt wordt en het aantal asielaanvragen wordt teruggedrongen, maar hij toont niet aan dat deze wetgevende initiatieven tot gevolg hebben dat een overdracht in het kader van de Verordening 604/2013/EU niet langer mogelijk zou zijn of strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In fine betoogt verzoeker dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar een mogelijke schending van artikel 3 en 6 van het EVRM en 47 van het Handvest, dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en dat het de taak was om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker kan echter op deze punten, gelet op wat voorafgaat, niet worden gevolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij enkel in België zou kunnen rekenen op een onafhankelijk en gedegen onderzoek van zijn asielmotieven.

2.3.15. Verzoeker geeft aan enkel Frans te beheersen, en geen Duits, waardoor hij zich in Duitsland gediscrimineerd voelde en zich getraumatiseerd voelt door zijn verblijf in Duitsland. Verzoeker herhaalt dat hij verstoken riskeert te blijven van rechtsbijstand, mede door de taalbarrière. De problemen die verzoeker koppelt aan zijn gebrek aan beheersing van de Duitse taal, kunnen echter bezwaarlijk als een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie worden gekwalificeerd, waardoor een overdracht naar Duitsland onmogelijk zou worden gemaakt.

2.3.16. Met betrekking tot de reeds aangehaalde problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg, waarbij gedurende een wachtperiode enkel 'dringende medische hulp' wordt verstrekt, stelt verzoeker dat er geen garantie bestaat dat hij naar behoren zal worden verzorgd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft aangereikt van een bestaande medische of psychologische problematiek waarvoor hij heden wordt opgevolgd en waarvan de behandeling riskeert te worden onderbroken door zijn overdracht naar Duitsland.

2.3.17. Wat de appreciatie van zijn privé- en gezinsleven betreft, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, beweert verzoeker dat hij een band van afhankelijkheid heeft aangetoond met zijn tante die in België verblijft. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par.

46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekster en haar Nederlandse halfzus of haar moeder gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55).

In de bestreden beslissing wordt betreffende verzoekers Belgische tante het volgende gesteld:

“Wat betreft de verklaringen dat zijn tante de Belgische nationaliteit heeft (DVZ, vraag 21 & 23) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn tante, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige tante bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”.

Verzoeker voegt als bijlagen bij zijn verzoekschrift een getuigenis van mevrouw S. I. en een gezinssamenstelling van S. I., waarbij ook zijn neef en nichten vermeld zijn. Niet alleen toont verzoeker niet aan dat deze dame werkelijk zijn tante is. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen dat er tussen hem en zijn tante een daadwerkelijke band van afhankelijkheid bestaat die gewone familiale solidariteit zou overstijgen. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn tante hem niet zou kunnen komen bezoeken in Duitsland of hem aldaar financieel zou kunnen ondersteunen zodat hij desgevallend in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Waar verzoeker helemaal op het einde van zijn middel beweert dat hij eerder 'per bus' naar Duitsland zou zijn overgebracht en daar 'ergens' werd afgezet, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij op 12 juli 2024 een SN-vlucht nam vanop Zaventem en naar Berlijn vloog.

2.3.18. De verwerende partij haalt in haar nota met opmerkingen een aantal recente arresten aan van de Raad waarin duidelijk wordt uiteengezet dat een overdracht aan Duitsland in het kader van de Verordening 604/2013/EU geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Samen met de verwerende partij bevestigt de Raad dat er in onderhavig geval geen elementen voorliggen die erop wijzen dat er in onderhavig geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

2.3.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 4 van het Handvest. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 3.2, 5.6, 17,

18.1, b) en 22 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker toont geen onzorgvuldigheid, motiveringsgebrek of kennelijke beoordelingsfout aan.

Het aangevoerde enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Verzoeker stelt het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Tegen de verzoekende partij is een onrechtmatige beslissing genomen, waarvan hij de schorsing en nietigverklaring nastreeft.

Ingevolge het risico op verwijdering van het grondgebied, riskeert verzoeker niet alleen een schending te ondergaan van artikel 3EVRM en blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling ingeval van gedwongen verwijdering van het grondgebied alsook een risico op refoulement.

Verzoekster meent dat zij het recht heeft dat haar asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad, « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekster in geval van overbrenging naar Duitsland een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld. (cfr. ook infra).

Dat verzoekende partij bovendien aangaf dat hij in België aan tante heeft, dat hij bij deze laatste verblijft, dat hij opgenomen werd in haar gezin.

Dat hij meent dat deze familiale relatie wel degelijk beschermingswaardig is conform artikel 8 EVRM. (cfr ook infra).

Dat het onterecht is dat deze relatie, zeker rekening houdend met de scheiding van verzoeker van diens naaste familie niet in aanmerking genomen wordt omdat er geen “bijzondere band van afhankelijkheid” aangetoond zou zijn. Dat verzoeker desbetreffend echter nauwelijks gehoord werd.

Alleen de opschorting van de tenuitvoerlegging maakt een zorgvuldige en doeltreffende analyse van de wettigheid ervan en van de vorderingen van de verzoeker mogelijk.”

2.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en aan zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM.

2.4.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten, die krachtens artikel 18.2, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU verplicht zijn het verzoek om internationale bescherming op zijn merites te beoordelen, deze verplichting naast zich neer zouden leggen. Bijgevolg is er geen sprake van een ‘evident’ nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Naar aanleiding van het door verzoeker aangevoerde nadeel omwille van het voorgehouden gezinsleven met zijn tante, dient te worden aangestipt dat het gezinsleven tussen meerderjarige verwanten niet als een beschermenswaardig

gezinsleven kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor verzoeker dit gezinsleven niet kan aanwenden om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN